

R42.

ms.

5178

DIGITIZED

T. D. R. C. No: 209.

R. R. No: 17-4-1884.

SUGUNA BODINI SERIES.

No. 1.

THE HINDU
MOTHER-IN-LAW versus DAUGHTER-IN-LAW
A PAMPHLET IN TAMIL.

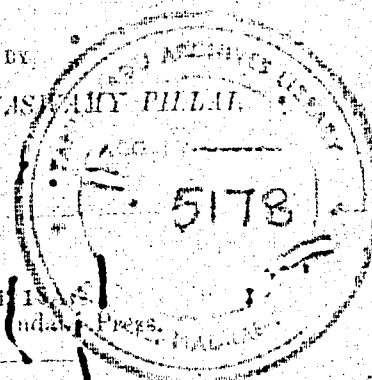
BY
T. G. NARAYANASWAMY PILLAI.

MAHARAJA
Popular Science Press.

1884.

(Copy Right Reserved)

Price Annam 1.

PUBLISHER'S PREFACE.

THERE are several causes which greatly tend to mar the domestic happiness in many a Hindu family, and the foremost of such grievances which have been silently working the ruin of our social well-being and family happiness is the chronic attitude of hostility between the *Mother-in-law* and the *Daughter-in-law*. From this source of disagreement in the family flow many domestic broils and annoyances, which cause considerable anxiety in the mind of its head towards conserving the peace of the household which is liable to be broken on the slightest provocation or misunderstanding between the mother and daughter-in-law.

This book is intended to show clearly the relation that at present exists with its concomitant disadvantages and the one that ought to exist between them if all domestic inconveniences under this head are sought to be avoided. It also seeks to create a better mutual understanding between them so as to relieve the husband from all necessity of sitting in judgment between the two parties so closely related to him, and between whom it will be ever so difficult to be neutral—the more so when we consider the fact that after a hard work of perhaps 3 hours duration in the office, he comes of an evening not to find peace and happiness in his domestic hearth but to be distracted by conflicting claims upon his affections, whatever of chivalry incline him towards his wife and all gratitude for the past inducing him to take part with the mother.

There are families where, we know, the mother-in-law exercises a kindly sway and acts with discretion, but the scenes depicted in the following pages may be witnessed in the majority of Hindu households.

If this book commands a large sale, it is intended to issue a series of pamphlets on social and domestic subjects.

Angana Bodhini Office,
Madras, October, 1884.

E. BALASUNDRA MUDALIAR.

THE HINDU MOTHER-IN-LAW versus DAUGHTER-IN-LAW

மாமிமருமகள் வாழ்க்கை

இந்த நூலின் கன்னியகிருத்தியின் மொருட்டுப்

பி. ச. ராம் செட்டி

“சுருண்பொதினி” கின்பத்திராதிபர்

ச. - பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள்

பெங்களூர் சென்ட்ரல் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம - ர - ர - ரீ

தி - கோ - நாராயணசாமிபிள்ளை

சுருண்பொதினி

இயற்றுவீரர்

சுருண்பொதினி

பாப்புவர்ஷ்டாண்டர் அச்சககூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1884

(Copy Right Reserved)

124/1
1584

புத்தகவிகிதரயவின் மபரம்

புத்தகவிகிதரயவின் மபரம்
தபாஸ்குடையுடன்

அனு. 4.

அனு. 4.0

[பன்னிரண்டு புத்தகம் வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒன்று
இனாமாக கொடுக்கப்படும்.]

மங்களவல்லி

தபாஸ்குடையுடன்

அனு. 9.

புத்தகவிகிதரயவின் மபரம்

திருவெல்லூர் சித்திரவியநாதி.

23.

மேல்கண்ட புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள், சென்னை

‘சகுனபோதினி’ மாணேஜரிடத்தில் முன்பணம் அனுப்பிப்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

R. H. v.

M84

சென்னை, மிஸ்டர். பன் காலேஜ் தமிழ்த் தலைமைப் புல
வர் ம. சி. டி. சி. திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து
அனுப்புகிறதெழுலாகிரிய விருத்தம்.

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

சென்னைக்குமுகெழில் காட்டுகிறவனுக்கு அனுப்பப்

பெறலாம் சவுகரியம்

புலனைகளிலித்வகுலச்சேகரநுங்

மீகாவிர்தப்புனிதன்சேமித்

தலம்பரவுபெங்களுர்ஸென்ட்ரல்காலே

தமிழந்தலைமைப்புலவன்சீர்த்தி

சிலைமைசெறிந்திராராயணசாமித்

ஞாசுலென்டிராயணசாமித்

இலகுறவேளாமிமருமகன்வாழ்க்கை

யென்தாழியுவித்து.

ஏருறுமந்தாழியும் வித்திந்தாட்டு

மாசார்மனமெனுந் புலத்திற்

சீருறவேபதிந்திணங்கி வாழ்வெனும்

பைங்குழந்தான் செழித்தெஞ் ஞான்றுந்

நீருறநல்லின்பமெனுந் கதிரோக்கத்

தனதன்பாம் கீரைப்பாய்ச்சும்

காரணையானச் சியற்றியன்னவர்க்கித்

தனனிதற்குக்கைம்மாரியுதே.

இந்நிப்ப

மூலியானவன் மருமகளோடு வாழ்வது இன்னமை
யது எனவுந் மாமியோடு மருமகளானவள் வாழ்வது இத்
தன்மையது எனவுந் பொருள் தோன்றும்படி இவ்விருவகை
விஷயத்தையும் கூறும் இந்தாலுக்கு மாமிமருமகள் வாழ்க்
கை' பெண்ப்பெயரிட்டனம் ஏழாருப தொக்கதெனினும்
இபையும். (மாமியின்கண்மருமகள்வாழ்வது மாமிமருமகளிட
ததுவாழ்வது.) இங்ஙனமன்றி உம்மைத்தொகையெனக்
கொள்வதற்குப் பலரீது கொடாமையின்பொருந்தாதென்க.

அச்சுக்கோர்ப்பவரானும் எம்மாலும் அருகிவந்த "குற்
மங்களோடு குறைபெய்துவாசித்தல் கற்றறிந்த மாந்தர்கடன்"

இங்ஙனம்.

தி- 61 - தாராயணசாமிபிள்ளை

பெங்களுர்

மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.

நாகரிகம் நானுக்கு நான் என்று நல்லறிவு விர்த்தியாகி வரும் இந்நாட்டில் நடுவு நிலையான அநாதைத் துள்ளிய பெரிய குடும்பங்களில் நாம் கண்டும் கேட்டும் இருக்கிற நிலை அநாதைக்கங்களைப் பிச்சிதறிய புத்தகத்தில் எழுதி நீக்கப் புகுந்தேன். காண்பவர்களையும் கோதவைகளையும் எழுத வரவில்லை. என் அநாதை நமக்கு யாதொருகாரண மும் இல்லாது. ஏன் அநாதைக்கங்களை எடுத்தெழுத வேண்டும்; நல்லவர்களை ஏன் எழுதலாகாது என்று கேட்டில், “கணக்கன் கணக்கறிவான், தன்கணக்கைத் தான் அறியான்,” எனலாம், “ஏனென்றால் குற்றம்போற் றன் குற்றங் காண்கிறதிறிதுண்டோ மன்னுமுயிர்க்கு” என்பதில், பிறர் குற்றத்தை ஒருவன் நன்றாய்த் காணக்கூடியவனாயிருக்கி றதுபோலத் தன்குற்றத்தையும் காண்பதற்கு வாய்மை அது அக்கு யாதொரு திங்குமில்லை என்றதினால் தன் குற்றத்தைப் புகுந்து ஆராய்வார் அநாதையெனப் பெறப்படுகிறதிலும் “பேதைமைமென்பது மாதர்க்கணிதலம்” என்பதில், நம்ம நாட்டுப்பெண்கள் பலர் தம் குற்றங்களைத் தாமையறிய அச க்தர் எனவும் காணப்படுகிறதிலும் கூறப்புகுந்தோம். நற்குணங்கள் இருக்கும்மல்லவோ அவைகளைச் சொல்லலாகா தோவெனில், சொல்லவேண்டியதுதான். எப்படியிருந்தால் சொல்ல வேண்டுமெனில்,

“பிறரால் பெருந்தாட்டு வேண்டிவான்யாண்டும்.

மறவாமே : கோற்பதொன் றுண்டு - பிறப்பிறர்.

மாமிருமகள் வாழ்க்கை.

சொல்லாம தூறாச், சிறுமைபுறங்காத்து,
யாழ்பாசும் தாழ்ச்சி சொல்லு.

என்பதில் மகளுக்கு மதிப்பு வேண்டியோ
யின் அவர் சிறுமையை நீக்கிச் சீரமையை யுனாக்கவேண்டி
என்றிருக்கிறது. இக்கருத்து மகளுக்கு வேண்டுவதில்லை.
ஆனால் சமது நோக்கம் இங்குப் பெண்கள் குற்றத்தைத்
தெரிந்து நீக்குவதெனத்த யதார்த்த நடக்கவேண்டுமென
புத்திரர் எழுதியபடியும் உலகத்தில் பூர்வதூவருநிறதா வெ
ன்று சிலர் கேட்பார்கள். இவர்கள் நன்றிமேற்பார்வை
யால் எழுந்து உறுபவமின்றி உண்டானதோன்றி கேட்கிறீர்.
அவர்களுக்கு நாளேற நாளேற இவ்வறுபவம் தோன்றும்.
செல்வவான்களுக்கோ கிஞ்சித்தேனும் தோன்றாது. இப்ப
டிப்பட்டவர்களுக்கு நாம் என்ன சொல்லினும் அவர்கள் நம்
பார், அவர்கள் நம்பாதிருக்கினும், நம்பினும் நமக்கொன்
டையில்லை. உலகில் சிறு செய்கை, தீய குணமுள்ளபெண்க
ளுக்கு, “தன்னெஞ்சறிவது பொய்யந்த பொய்த்தப்பின் தன்
னெஞ்சே தன்னைச்சொல்லும்” என்பதிலும் மனதே புத்தி
செறிபிக்கும்; தீயோர்களுடைய செய்கை குணம் இவ்வாறிருக்
கின்றன வென்றும், அவைகளாலுண்டாகும் தீயபயனினுள்
என்வென்றும் காட்டினால் அவைகட்குப் பயந்து நடப்ப
பார்கால்லவோ? குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுன்னும் கு
றுமையுள்ள காது தினவுதின்னும், என்பதனாலும், தன்
மனம் உள்ளும் என்பதிலுமும் சிலர் இவ்விஷயத்தை யெதே
து இவ்வினயார் சொல்லச் சொன்னார்கள், எனச்சினந்து எம்
மைச்சிறிதும் நமக்கு அது புகழ்ச்சியெயன்றி இகழ்ச்சி அன்
து; அதனால் எம்வார்த்தைக்கும் ஒருபலன் உண்டு.

மாமிருமகள் வாழ்க்கை

கல்வியறிவில்லாத பெரிய பெண்களும் கன்னிப்பருவங்
கடந்து பள்ளிரண்டு வயதுக்கு மேற்பட்ட பருவமான
பெண்களும் சொந்தவெய்து குடும்பத்தையும் இன்பபடி
கட்டுகிறார்கள் என்பது யாவுக்கும் விமரிசையாய்த்தெரி
ந்த விஷயமே. அவர்களில் பெரிய வயதுள்ளவர்கள் தங்
வயதிற்கேற்றபடிப் பெருந்தன்மையும் பொறுமையும் அ
த்பவமுதிரச்சியும், ஆழ்ந்த சந்தனையும் அரியபெரிய நற்கு
ண நற்செய்கை முதலியவைகளும் உண்டாவார்கள். யிருக்க
மில்லவோ? அப்படியே சிலர் அல்லுண்டையவர்கள்
யிராததற்குக் காரணம் அடிநாடிப் பெண்கள் கல்வி பயி
லாமைதான் என்பது சொல்ல இடமிருக்கின்றும் இருக்கட்டும்;
தான் முன்னென்றதைப்பற்றி இப்போது கிஞ்சித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறாய். யோஜனம் முயற்சியுடையார் இங்
ழ்ச்சி யடையார்” என்னும் முதுபடி முயற்சியெய்
துவந்தால் முடியாதகாரியமும் உண்டா? இல்லை. மேலும், மு
ன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருள் உளதோ என்று
ருக்கையில் முடியாதது இல்லையாதலால் அந்தத்தக்குடும்பத்தி
பதிகள் தங்கள் குடும்பத்திலுள்ள பெரிய அல்லது சிறிய பெ
ண்களுக்கு அடியிற்கவலடல்முறைத் தினகானம் கொண்டு
தாகப் போதித்தானாம். இப்போது காசிக்குக் கொண்டு
ம் சிறிய பெண்கள் தங்களுண்டு போதிப்பித்தாயினும் வந்தா
ல் யோஜனமில்லாமற் போகாது. தீர் எழுதினது என்ன
குறும் கன்றால், அது சகசியமானதுமல்ல; மிகவுமவெளிப்
படையானதுவும் அல்ல; உலகத்தில் நடவாததும் அல்ல; யா
ருக்குத்தோன்றாததுமல்ல; அது என்னுள் முக்கியமாய்
மாமிருமகியர்களுடைய மாறுபாடே. இவர்கள் தங்கள் குற்றங்
கள் இன்னவையெனத்தெரிந்தாலேய் எந்நிஞனும் இன்னவை

மாமியரும் வந்ததை.

யெனத் தெரிந்து நாணிமுன் நடத்திட முடக்கொள்ளுனான்
முற்றிலும்விட்டு நடப்பாள் என்று முன்சொன்னேமல்ல
வோ? ஆவ்வாறே குறும் இன் னாறுயென முன்னேகறிப்
பின்னர் குணங்களைக்கூறுதோம். பாரத ராமாயணங்களும்
நியவைக்காச் செய்யுள் திய தானொன்றும், நற்செயல்களைச்
செய்தார் நன்மையடைந்தான் என்றும் கூறுகின்றனவே.

நற்குண நன்செயல்களை நான் கூறியோ தெரிந்து
கொள்ளவேண்டி நன் பாக்தேவன்! 'சொல்லாமலே
நியர் கொல்லிச் சிறிதே தகர்வர், கொல்லியும் கொல்லா கயவ
ரோ' என்றில், பெரியோர்கள் ஒரு உத்யகத்தைப்படுத்திச் சொல்
லாமலிருக்க உபயுக்தவர்கள், கீழோர்கள் பிணாசரான்
னபின்பு செய்வார்கள். உங்கள் பிறப்பு தடவை சொல்ல
யும் செய்யமாட்டார்கள் என்றிருப்பதினால் அத்தன்மையா
ன கயமைகளாகிய பெண்களுக்கு யாம் செல்ல வரவில்லை.
சொன்னாலும் கண்டுபிடிக்கமாட்டார்கள்.

கண்டாப் பட்டது கேட்கினும் கீழமக்கட்
கண்டாப் பணர்ச்சிமற் றில்லாகும்-மண்டெரி
தானவாய் மடுபிணை மாசும் கண்டியில்வ
கொண்டுமுச் செறிந்து.

என்றபுக்கேடு எதில்க் காணப் பட்டாலும் உண்டாட்
டார்களே.

வானர மழைதனில் நனையத் தூக் னான்
முனெரு நெர்சொலத் தாவிப்பிடித்தது
ஞானமுல் எல்லியும் நவின்ற தூல்களும்
நனருக் குறாத்திடில் இடரதாகுமே.

மாமியரும் வந்ததை.

என்றதில் குரங்கு உபதேசித்த கொக்கு இறந்த
பழைய பூட்டர்களுக்குப் புத்தி கூறுவோனுக்குக் கெடுவருவ
தின் னம் என்று சொல்லி வருப்பதில், அந்தயவனா
கிட்டு, இரத்தபாது மாமி உத்தோகம் வகித்துச் சமுசாரத்தை
நடத்துவது சில மங்கையர்களுக்கும், லுவி அம்மாவி உத்தியோ
கத்தை வகித்து வழிபார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் மடவர்க்
கருக்குமே செல்லப்புகுந்தோம். இவைகளைக்கூறிகள் மன
மெனினம் தமாதத்தட்டில் வந்துத் தூக்கிப் பார்த்து நோப்
பிடித்துப் பாலைக்கொள்ளும் பன்னப்பட கிபோலவே, குழ
தனைக்கிக் குணத்தைக் கைகொண்டு சம்சாரமென்னும்
கப்பலேசு தாயாமல் கொல்லவாயக் கடத்தி, உத்தியோக காரியங்
களில் தங்கள் மனதைச் செல்லவிட்டுப் பகல் முழுமையுள்
னறி உழைத்து, மாலைமீல் மனைக்குள்வந்து புகும் ஆடவர்க்
ளுக்கு ஒருநிதியும் துன்பம் அல்லாமல், சதா கெட்ட
கொடுத்துவர வேண்டுமென்று வேண்டுகிறோம்.

சிலர் பழையமாக நடந்து வந்ததைத் தள்ளிப் புதுமை
யான வழிகளில் நடக்கலாமா? அல்லது நடத்தலாமா? பழங்
கால் தூர்த்துப் புதுக்கால் வெட்டலாமா? என்று எண்ணி
நான் தான் மாமியென்றும், இவன் மருமகன் என்றும், இவள்
சமக்கு அடக்கியே நடக்கவேண்டு மென்றும், இவளை எப்
போதும் நம்மில் மீறி நடர்க்கிடலாகாதென்று நம்மைப்
போல இவளும் உண்டு உடுத்துக்கிக்கவிடலாதென்றும்,
நமக்கு முன்விரி தவர்கள் துன்பங்களை மிகும் தாழ்வாகத்
தானே நடத்தி வந்தார்களென்றும், மரியாதையாக நாம் இவ
ளுக்குச் சாமியார் அல்லவோ என்றும், இவள் மனவிட்டுக்கு
வந்த வெள்ளாட்டி, தானே யென்றும், மீம் சம்பந்திகள்

தான்வார்த்துத் தந்தஞ்செய்து கொடுக்க, நாம் விலைக்கு வாங்கிவிட்டு முறிப்பெண்டானே. யென்றும் சொல்லி யோடு மருமகனைப் பிழைத்து அன்பப்படுத்துகிறார்கள்.

பழையமையைத்தள்ளுங்கள், புதுமையைக்கொள்ளுங்கள், என நாம் சொல்லுவதில்லை. பழையமையானவர்களைக்கொண்டு ஒழுக்கிவைத்ததைவிட இன்பம் கண்டாது அதனை ஒருதலையும் விடவாக்கிறேன். அதனால் துன்பம் அளவில்லாமல் வந்து சம்பவித்தால் அதனை அடியோடு விடவேண்டுமெல்லவோ! மேலும் இப்போதுபழைய வழக்கங்களைத்தள்ளி நேரடியான வழக்கங்களை நாம் நடத்திக்கொண்டு வரவில்லை. ஆகையால் பழைய புதுமை யென்னுந் வித்தியாசம் பாராட்டாமல் எந்த வழக்கம் துன்பமின்றி யின்பம் கொடுக்குமோ அதை அவசியம் கைக்கொண்டு ஆளவேண்டும். "பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் வருவல் கால வகையினே" என்று, விதியு பிடுக்கின்றதே. ஆகையால், அப்பழைய வழக்கத்தை யனுசரித்தும், கேட்டுப்பார் பேச்சைக்கேட்டும், பேதைப்புத்திக்கு இடங்கொடுத்தும், மருமகனைக் குறாமாய் நடத்தும் பலதூர்வழக்கங்களை முற்றிலும் தூரத்தில்தள்ளிவிடவேண்டும். அங்ஙனம் தள்ளாமல் பலசீறுமானவர்கள் செய்தால் துன்பங்கள் "ஊணப்பன் கோழி தானே விலங்கிடும்கொண்டிப்போல" உங்களுக்கே கடைசியில் வந்துவாய்கவின்றனவே. துணிந்து செய்தால் துக்கமில்லை யென்று செய்யும் மாமிசருக்கு வாயத்தம்ருமகள் "புத்தகாவல்லி" போல நல்லவளாய் நூதர மதான், கொஞ்சகால்மேலும் செல்வாக்காய் இருந்தாலே தகலாம். "வல்லாள சண்டியை"ப்போல ஸந்தருகு மருமகன் வந்தால் மாளாத்தன்பத்தில் அல்லவா

கதியவேண்டுமோ? அன்றைய மட்டற அதிகாரமும் அதை நடத்துமா? இப்படியே மாமியைத் துன்பத்தில் நடத்திவிட்டுக் கொள்ளக் கைவிடக்கூடும்? நடுவேகின்று கவனித்துக் கொள்ளும் நாத் துக்கும் ஐயோ! என்ன கைவிடக்கூடும்? இந்த விபரங்கள் நாம் முன் எழுதிய மங்கலத்தில் விசத்தில் விசுவாய் வெளிப்பதி. அதுதான் உதாரணம். அப்ப பல தூர்வழக்கங்களை மருப்பதினவற்றையும் கலப்பம் அன்று என்னவோ விடாது ஸ்திரீகள் கல்வி அபிவிருத்தியின் பொருட்டுப் பிழைக்க வேண்டும். "சுருண்போதிரி" பத்திராதிபராகிய ம-ரா-அ-தீசு. பர்வதி நாமதலியார் பி. எ. அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டனில், சுதவசன ரூபமாக அம்மாதிரி நாத் மருமகர்கள் செய்யும் துன்பத்தால் நேரிடும்தீமைகளைச் சுருக்கிக் கூறுகிறோம்.

அவ்விவகஸ்திரீகளில் ஒருத்தி முதல் முதல் தன்மகனாக குப் பெண்ணைக் கொள்ளுகிறவனாயிலும் கொண்டாட்டம் அடைகிறாள். பின்பு திண்டாட்டமே, அவள் ஒருவரின் பிழையில் போய்ப்பெண்கேட்க ஆரம்பிக்கும்போது, வழியில் நம் சகுனம் பார்த்து அப்பெண்ணின் ஜாதகம்கேட்டுச் சகல சீர்சிறப்புகள் எடுத்துக்கொண்டு தாயைக்கானமகள் ஒருவனுபோலவும், தாகமெடுத்தவன் தன்னை ஸாதத்தேடி வந்துபோலவும் வந்து அப்பெண்ணைப் பார்த்து, பேணாக்கேட்டு விட்டார். ரிணாக் கூறி, உங்கள் பெண்ணை என்மகனுக்கே கொடுத்தால் அப்பெண்ணை நான் அப்படி வைத்திருப்பேன். இப்படி வைத்திருப்பேன்! அவளுக்கு ஆணையைக்கட்டுவோன் குதனாவை சிறுத்தவேன்! அவளுக்கு உச்சித் சிறு உள்ளகால்வலா

மாபாபருமகள் விருந்தை.

உலகத்திலிலாத உடைவுமனை பெல்லாம். செய்து பூ
ட்டிப்பா ப்பேன்! மெலும் இவனை வீட்டைவிட்டு வெளியில்
வரவிட்டேன். பெத்தையிது அந்த பத்திசெய்தே இவன்
வே இவ்வளவு அனனம் பூமிக்கப்பெற்று உதவி மிழ்த
தையும் கடத்திவிட்டேன். இவனை வீட்டிலிருந்து செய
யிடுவதென எனக்கு விட்டில். மெத்தவேலைக்காரன். அரிநுக்
கிராக்கை வந்தனக்காரனாடு ஸ்லாவேலைகளையும் சயன்
ந்துக்கொள்ளவேண்டுகளை ஒக்காலத்துக்கு இல்லாத
பொருள் எனக் கொன்னதெடு. என என்னவேலைகளையும்
செய்துவைப்பேன், பெண்ணு ருமனை உடுத்து
கிடுத்துச் சிரித்துவிடையா. என்னை மூலப்பார்ப்பேனே
யானால் அதுவே போதும். இனி எனக்கென்ன இருக்கிறது.
பாடு வா வா வென்கிறது விடு போ போ வென்கிறது.
பெண்ணு மடமைக்கு இந்தக்காரியம் செய்து தீர்க்கவே
ண்டுமே. இப்பண்ணைப்பார்த்து எனக்கு மெத்த சந்
தோஷமாயிருக்கிறது. என்மகனுக்கு தக்கவள்தான், நல்ல
குணசாலியே. குடித்தனப்படுங்கு உள்ளாவளா யிருக்கிறாள்.
என்குடித்தனத்தை எடுத்துக் கொள்ளத்தக்கவள் தான்.
எப்படியாவது பெரிப மனசு பண்ணி இந்தப்பெண்ணைக்
கொடுத்தால் உங்களுக்கு மெத்த சுகிர்தமுண்டு என்று.
பலவாறு பொய்யும் புனைசுருட்டும் கலந்து புகட்டிப் பேசிப்
பஞ்சிக்கெஞ்சிக் கேட்டு, கவிபாசமாரும் வளக்கும் இச்
சக வார்த்தைகளை அடிக்காரியத்தையெழுத்துக் கொள்ளுகிறாள்.
இப்படிக்கொண்டு முடிவிறவரைக்கும் காலப்பிடி, முடிந்தபின்
பு மயினைப்பிடி. யென்பதாகப் பின் தன்சந்நியை லட்சி
யம்பண்ணுமன். இன்ன ஒருபெண்ணரசு போல நினைத்துக்
கொள்வக் கொள்ளத் தலைப்படுகிறாள். அங்கனம் பகிரதப் பிர

மாபாபருமகள் விருந்தை.

யத்களை விட்டது கொண்டு இந்த பெண் தான் விடுவா
துவழந்தவுடன, கொள்ளு வளையும் கொண்டு என்ம
கன். பின்பு திண்டாட்டம். இன்னும் பழமெழியை மெய்
யாகக் கட்டாடங்குகிறாள்.

முகமேனா திருபுளோ எனவும், மருமகளும் புவும்
பிற மிருக லானவனது வேலும்நீய்சதவளாய், சட்டி சுட்
டது கைவிட்டு து போல, தான் முன்செய்துவந்தவிட்டுவேலை
களைக்கூட்டோடு விடுத்து. அந்தவலைகளையெல்லாம் அவ
னையே செய்யும்படி விதிக்கிறார். மெலும்நன்விட்டுத் து
வர்கள் போனவர்களிடத்தில் எல்லாம் தனபெருமைகளைப்
பேசிப் பாயும்படுக்கையுமாயிருந்து தன்மகனும் மருமகளும்
ஒருவாறு ஒத்துக் கனித்துவாழ்வதைக்காணச் சரியாமல், சுத்
தமான தண்ணீரில் துணைதோன்றுவது போலவும், செம்பில
களிம்பு தோன்றுவது போலவும், முடிபு சுத்தமா யிருந்த
அவன் மனதில் அவாந்தரமாய் அகக்காரமும் மதமும் ஆர்
மானமும் கோபமும் பாச்சரியமும் சங்கற்பமும் இராசத
மும் சந்தேகமும் தோன்று கின்றன. இப்படியுண்டாவதற்
குச் காரணம் எந்தவனையால் சித்தித்திலும் தோன்றவில்லை.
ஆனால்,

“வேசியரும் நாயும்விதிதால் வயித்தியரும்
பூசாரரும் கோழிகளும் பொன்னையாடிப் பேசிலொரு
காரணந் தானின்றியே கண்டவுடனே பணை”
காரணந்தான் அப்பிறப்பேதான்”

என்றவர் என்னகுந்தைத் தொண்டு. வேசியர், நாய்
கள், வைத்தியர்கள், பிராமணர்களும் கோழிகள், இவர்

மாமியருமகள் வாழ்க்கை.

தனக்குச் சிறுமியித்திரத்து மில்லாமல் குரோதம். ஜென்க
கினை தென்றோ, அதுவே நாமும் இவள் விஷயத்தில்
சொல்லக்கூடும். அப்படி உள் பெண்ணை முன்னிட்டு
கிய “பொன்னையாய்”. எப்பதை நீர்திப்புல்லுந் து மனப்
புடல் செய்யாமற் போகார்.

வண்டுகளிருந்திடில் மதுமியுண்டிடும்

சுட்டமிழைக்கிடிற் சிறகம் சேர்த்திடு

குண்டுணி யிருந்திடிற் கோள்கள் மிஞ்சிடும்

பெண்டுக ளிருந்திடிற் பெரிய சண்டையாம்.

என்று சொன்னவளை இவ்விடத்தில் வியக்கத்தக்கதாயி
ருக்கின்றது. இவ்விடத்தில் மையானமாமியருள்பற்றியேகாறி
சிருக்கவேண்டும். உலத்தில்காரணமில்லாமக்காரியம்தோன்
றுது. ஆதலால் இவளுக்குக் குரோதமுதலிய துர்க்குணம் தோ
ன்றியதற்கு யாதேனும் ஒருகாரணமிருக்குமேயன்றி மில்லாம
ற்போகாது. அது என்னவெனில் எவ்வேகமில்லாமையே. இது
லுல்லாதிக் குணங்கள் சிலகாலத்தில் கலகமுதலிய பிள்ளைக
ளைப்பெறுகின்றன. எப்போதுபோலதுள்ளி பெருவெள்ளமானது
போலவும், ஒருசிறிய நெருப்புப்பொறி பெரியவீட்டைக்கொ
ளுத்தத்தக்கநெருப்பு ஆவதுபோலவும், தென்றல்முற்றிப்பெ
ருக்காமற்றவா போலவும், அக்கலகத்தால் ஒருகுடும்பம் பல
பல குடும்பமாகிச்சகோதர ஒருமைப்பாடும், மாமியருகி யெ
ன்னும் மரியாதையும் குலைந்து போகின்றன. ஐயோ! இது
ஒன்றுதானா? இன்னும் அநேகரால் செல்லும் இகழ்ச்சிச்
சொல்லும் லோக அபவாதமும் தனக்குச் சகமின்னமையும், த
ன்னெஞ்சே தன்னைச் சுதெலால் உண்புகிய துக்கமும், அ
கைச்சுதும் அவிநீரும், புதர்க்களையும் பெளதர்க்களையும்

மாமியருமகள் வாழ்க்கை.

11

புருஷனையும் இழந்துபோகு தன்மைமே தோன்றுகின்
தது! ஐயோ! இக்கொள்ளைக் கலகமும் உண்டாவதற்கு இ
ன்காரணமென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிட்போல உள்
னும் புறம்பும் ஒன்றாய்த் தெரிகின்றதே. தன்னாலே தான்
கெட்பதால், அன்னாமலையார் என்னசெய்வார்? என்பதைச்
சொல்லி இழுமாயிடுகிறதல்லவோ?

“நென்கிலைக் கட்டள்ளை சிறப்பானும் தன்னை

நிலைகலக்கக் கீழிடுவானும் சிறப்பானும்

மேன்மேலுயர்த்தி சிறப்பானும் தன்னைத்

தலையுச் செய்வானும் தான்”

“பெருமையும் சிறுமையும் தான்றவருமே” என
எல்லாம் நன்மை தோன்றும் துவள்கொண்ட ம
காரணம். இதற்குக்காரணம் இவளையென ஐயமி
ல்லாமல் ஏற்படுகின்றது. இப்படியிருக்கச் சிலர் தாங்கள
முந்திச் செய்த தீயசெயல்களுக்குத் தகவாறு பலன் பி
கித் துன்பம் நேரிடுமபோது, சிந்தைவந்த துயரவழக்கை
நொந்து நிரிகிறார்கள்! இப்படித் தீயும்பெய்து ஏன் அப்படி
முந்திச் செய்தாய் என்று கேட்குள்ளானாலே என்னவ
ந்தது! எல்லாம் என்மருகரும் மகனும் செய்த சார்பின்
யினாலே யானது. அதுவும் என்னவைய விதி செய்யும்படி
வணியது, எனக் கண்டபடி பிதற்றித் திரிவார்கள், இதுவும்
சரிதானா?

“வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை-எம்முன்னர்

வைத்தாது போவக் கெடும்”

இதில் இருந்து இடையூறு வருவதற்கு முன்னே அ
தைக்காது. அதைக் கொள்ளாதவன் வாழ்வு நெருப்புக்கு முன்னி
ன்ற வைக்கோற் போர்போல அழியும் என்று எத்தக்காரனா
த்தால் திருவள்ளுவர் அருளிஞர்? இதை விவேகிகள் புழங்கு
அமைந்து ஆராயவேண்டும். சிவன்விதிபே பெரிது புதிபெரி
து என்று விபரீததன்வழிமுத்து மயங்கி தத்தளிப்பார்கள்.
ஆரா உதையும் அழியும் அறிவுடைபேர் அவ்விதியைப்
பெரிதாயெண்ணிச் சுமமா ஐயார். விதியின் பெருமையைத்
அறிகாததால் குறியிய திருவள்ளுவர் மனமுன்மை ஆள்கி
யுண்டமை முதலியனகளை ஏன் சொல்லியருளினார்? மே
லும் குறியிருப்பாள்வாழ்க்கை முயற்சியால் விதியை வெ
ன்று மேன்மை பெற்ற மார்க்கலாபையடைந்தவர்களை.

உலையா முயற்சி தோன்றா ண்றின்

வலிசெந்தும் வன்மையும் உண்டு - உலையியப

பான்முனை தின்று மறவியுயிர் குடித்த

கான்முனை யேசுவம் கர்.

என அருளிச் செய்த பல விதத்தினும் முயற்சியே
ஒருவனுக்கு வேண்டி உறு நிற்புறுத்தினர். திருவள்ள
வரோ ஊர் என்னும் அதிகாரத்தை முற்றத்துறந்த மு
னிவர்கட்கு குறியெனத் திறவந்தியலின் கடைசியில் வை
த்துரைத்தார். தன் முயற்சியால் அறம்பொருள் இன்பங்
களை அடைவது திண்ணமெனப்பலவுதாரணங்களுடன் பெ
ரிய புஸ்தகம் ஒன்று இங்கிலிஷ் பாஷையில் தேர்த்த சாமிய
யல் ஸ்மையிலில் என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். பலதேசத்தா
ரும் பல சமயத்தாரும் முயற்சியே மேன்மை தாத்தக்கனெ
ன்று சொல்லி அதிலேயே நாட்டம் வைத்து நடக்கிறார்களே.

யன்றி ஊழலினையை ஒருபொருள்
இன்றும் இதனை விரிக்கும் பெருகும். ஆத
மிதர்க்குச் செய்த திங்கிலேயே தனக்குப்
வருவது திண்ணம், திண்ணம், பகிஷ்கி
யேது தெரிந்து உண்பது விசிப்பதும
றன், பகுத்தறிவு மனக்குப் பின்
நினைதருவது என அறிந்து நன்
வது அருமையல்ல. இப்படி எ
னும் தீமையாவது செய்யாமல் இ
துக்கிறாரா? அதுவுமில்லை. அங்ஙனம் முயற்சியை செய்
வந்த காரணமென்ன வென்றால் முன்சொன்னபடி
குரோத முதலிய தீக்மம். இக்குணத்தான் இவ
னைப் பின் தன்பக்கீடில் இறங்கித் தவிக்கும் படிசெய்ய
வதுவாயிருக்கிறது. இக்குணத்தைப் பற்றற்ப போக்க எ
தேனும் ஒருபுக்கி உளது எனில், உண்டு. எங்குளது எனில்
இவ்விடமே.

மனதா கறுப்பினில் செயினம்

அனைத்தெவையும் தியேயாகும் எனத்துணையும்

தியவேசெய்யுந் தல வாக்காண்பவே

மாளில்மனத்தினவர்

என்றபடி ஒருவர்க்கு மற்றாமேல் எதேனும் ஒருவெறுப்பு
வருமாபின் அவர்செய்யும் என்மையெல்லாம் தீமையாகக்
காணப்படும். ஆகையால் இம்மாதிரி மனதில் மருமகள்
மேல் இருக்கும் குரோதத்தினால் அவன் இவளுக்கு கண்மை
செய்யினும் தீமையாகக் காணப்படுகின்றது. கறுப்பு வா
ணம் பூசிய கண்ணாடவைத்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு எதிரில்
தோன்றும் வெண்ணாயான வஸ்துக்களெல்லாம் கறுப்பாகக்
காணப்படுகின்றன அல்லவோ? வெறுப்பு என்னும் கறுப்பு

விமருமகள் வாழ்க்கை.

என்போது பார்க்கிலும் சுத்தமாகக்
அது நீங்காதபோது மருமகள் என்ன
பயிலும் அவைகளெல்லாம் இவளுக்குத் திமை
ப்பெரி. அசுவாஸ் பெரியோர்கள் களங்கமற்ற
பொருளையும் பார்ப்பார்கள். ஏனெனில்,
நப்பாகவும் பார்க்கிறார் பொருளின்
மையாலே தான்.

கூப்பதில் வகற்றியொருபெருட்கண்
ஆதலால் யார்கண்ணதே-காய்வதன்கண்
உத்தமனந்தான் நற்குமஉவா பதன்கண்
குற்றமும் தோன்றாக்கெடு.

என்றிருக்கின்றதே. மேலும் அண்டை அயலிலிருக்
கும் சில குண்டினிகள் வந்து மருமகளைக் காணாமல் மா
மிக்கும், மாமியைக் காணாமல் மருமகட்கும் இச்சகவார்த்
தையாடி துர்ப்போதினசெய்து மகிழ்ச்செய்து பொருள்பறி
க்கும் படி சேர்வார்கள். ஏற்கவே மாமி பேய்க்கோ
லம் அறிலும் கொஞ்சம் மாமிகளை என்பதாக மாமிமரு
மகள் மேலிருக்கும் முன்னுள்ள குடாதமுதலிய திக்குண
ங்களை எரிவிற கொள்ளியை தள்ளுவது போலவும்,
எரிவிற நெருப்பில் நெய்யைவிட்டு விருத்திசெய்வது போ
லவும் மலியச் செய்வார்கள். மாமி மருமகளைக் கெட்டவ
ளென்றால் தாங்களும் கூடவே கெட்டவளென்றே திருஷ்
டாந்தம் காட்டிக் கூறுவார்கள் வாதங் கெடுத்தது பாதி
வண்ணன் கெடுத்தது பாதி அன்னம் பழமொழிபோல்
இவர்கள் முற்றிலும் மாமிமனதக் கெடுத்து வருத்தத்தில்
முழுகச் செய்கிறார்கள்.

இகழின் இகழ்ந்தாங்கிறைமன்னுன்று
புகழினுமொக்கப்புகழ்ப-இறைமகள்

6178

மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.

15

சீர்வழிப்பட்டதே மனப்பதைமற்றெனசெய்யும்
நீர்வழிப்பட்டபுனை

என்பகற்கேற்க மாமி மருமகளைப்பற்றி எவ்வாறு கொ
லுசிறுளோ அவ்வாறு சரியென்று ஆமோதிக்கத் துணை
பிற்பார்கள். இவர்கள் மாத்திரமா? வேர்ப்புழுப்போல நாத்
தன்மார்தனும் உண்டைப் பத்தாகவும் பத்தைகளுக்கும்
சாதித்துக்கூடவே ஸ்ரூந்து கெடுபட்டார்கள். ஆவர்கள் சாத்
னைகாக்கை வெண்ணையானது, அத் தோத்துக்குப் பூவு
ளது, ஆகாயத்தில் பூத்தது, மீனுக்குக்காலுண்டு, என்ப
வர்களுக்குப் பின் சிபாது வெட்டின கையத் திரு
கினதலையென்றும் திருகின்னைய வெட்டின தலையென்
றும் உறுதிப்படுத்துவார்கள் தங்களுக்கு வீட்டைப்பற்றிய
சம்பந்தம் இல்லாதிருக்கினும் உள்ளவர்கள் போல் அதிக
காரம் செலுத்தத் தலைப்பட்டு, நாய்க்கு நாட்டாண்மை
கொடுத்தால் நடைக்கு நாலாடு கேட்குமாம் எனமட்டற்ற
அதிகாரம் வகித்து குட்டி குலைத்து நாய்தலைமேல் வைத்த
முறையாகக் காய் தலைமேல் பறிபாவங்களைச் சுமத்து
வார்கள். கோள்முட்டி நான் நகரத்திரமும் உண்டா?
தெருச்சண்டை கண்ணகருக்கு குளிர்ச்சி யென்பதாக மாமி
யையும் மருமகனையும் ஸ்தூட்டிப் போர்செய்யுபடி அண்ண
டிவிட்டு துரத்திருந்து சேடிக்கை பார்ப்பார்கள். வெளி
யிலும் போய்துற்றுவார்கள். இத்தன்மையானவர்கள் மரு
கியைப்பற்றி என்னென்ற சொன்னாலும் மாமி சூது கொ
டாமலிருக்க வேண்டும்.

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்டினும்
அப்பொருள் மெய் பொருள் காண்பதறிவு

என்பதில் எந்தப்பொருள் பற்றி எவர் எந்த விதமாகச்
சொன்னாலும் அந்தப் பொருளின் உண்மையை இன்னது

என் அறிவதே பேரறிவு எனக் கூறியிருப்பதினால் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். இப்படி யிராற் போனால் கோட்செவிக் குறளைக் காத்துடனெருப்பு என்பதாக கோள் கேட்பவர்களும் கோட்சொல்லுகிறவர்களும் ஒன்றுக் கூடிக்கொண்டால் ஐனாக் கொடுத்தவதற்கு வேறு நெருப்பும் காற்றும் வேண்டவதில்லை. இவர்களே பொதுமானவர்கள் என்று சொல்லிவிடுகின்றது. ஒருவர் செய்யும் குற்றத்தைத் தானே நேரில் சென்று பார்த்தாலும் அவர் குற்றமற்றான் என்று நினைப்பது ஒருமை.

ஒற்றிற் நெரியா சிறைப்படுத்தித் து மெனப்
பொற்றோடுணையாத் தெரிதந்தும் குற்றம்
அறிவரிது.

எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கிறார்கள் அல்லவோ? இப்படியிருக்க ஒருவர் மற்றொருவர் மேல் செல்லவும் குற்றத்தை உண்டென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறது? நிச்சயிக்கவேண்டிவிசாரணைக் காலத்தில் இவர்கள் முன்னுக்கு வந்து ருசப்படுத்த மாட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட தியகுணங்களை அடியோடு களைப்பெண்வெதேயுத்தியும் புத்தியுமாம் இக்களையும் செய்கைதான் இம்மாமியிடத்துள்ளதாயின் எந்தத் திங்கும் சமசாரத்தில் நடவாது. அங்ஙனம் அத்தியகுணங்களை விடாமலும் ஆனாகும் அடிசறுக்குமென்னும் பழமொழியை நினையாமலும், தன் மருமகள் சமசாரவையத்தில் யாதேனும் ஓர் அற்ப விஷயம் தவிர நடந்தாளானால் அதைப் பற்றியுக் கொண்டு அவளுக்குச் சிறு

மாறுகள் செய்யத்துவியுறாள். குடித்தனமோ துணைத்தனமோ என்பதாகக் குடித்தனம் துணைத்தனம்பேரில் இருப்பது. துணைத்தனத்தை நடத்துவது பரிசுந்த கஷ்டமான விஷயம்; வணக்கம் குடிக்கனசெல்லம் எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாயிருந்து ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆழந்து ஆராய்ந்து நடத்தவேண்டும். இதையோர் அற்பவிஷயமாய் கருதுவதாகாது. இவ்வளவு அபாய அருமை நெருக்கியில் வறல்ல, ஆயினும் இப்போது அதிகாரஸ்தா நெருக்கியே நமக்கீடு ஒருவருமில்லை, நம்மை ஏனென்று கேட்டார் ஒருவருமில்லை, நாம் மாமி தீவன் மருதியை விலக்காது நயன்கிற அவைகாரமென்னும் பேய்பிடித்ததினால் அவ்வளவு அபாயமென யெல்லாம் மூறும் மறந்திருக்கிறாள். ஆகலால் அந்தக்குடித்தனம்செய்வது மிகுந்த கலபமென்றும் அதில்யாதொரு தவறும்வராதென்றும் நினைத்து மருமகள்வேண்டுமென்று செய்தாளென்றும் அவதூஉசொல்ல ஆரம்பிக்கிறாள். இப்படி அந்தச் சொற்பக்குற்றத்தையே அகேக குற்றமாக்கி 'நொய்யரிசி கொதிபொறுக்காது' என்பதாக, ருத்ராஸேசமாய் பாலரைப்போலக் கோபித்துக்கொள்ளுகிறாள். இக்கோபமென்னும் தீ உம் என்றால் மூக்கறுப்பார்போல விபரீதத்தின்கொண்விவந்துவிட்டு ஒன்றைப் பத்தாக்குதலும், தரும்பைத் துறைக்குதலுமாயி விண்ண மனோராச்சியத்தில் வியாபிக்கச்செப்கின்றது. அங்ஙனம் ஆனபின் இவள், அன்னையயலிலுள்ள பலரிடத்திலும் வலியப்போய் பழிதாற்ற ஆரம்பிக்கிறாள். ஐயோ அம்மமாரோ, எனக்குவாய்த்த மருமகளைப்பற்றி நான் என்னசொல்வேன், வந்தபொருளைப் பந்தித்தாள் வரவரச் சிறிக்கக் கழுதைமேய்க்கிறாளே, இவளைப்போலக் குடித்தனம் பண்ணின பெண்ணை நானெங்குக் கண்டதில்லை. இனிமேலும் காணப்போகிறாமில்லை, உர

உண்டை இத்தனை அரிசி, அடுக்கினையண்டை! அத்தனை அரிசி, அம்மியண்டை! அத்தனை உப்பு சிந்தித்திருக்கிற கோ, சிந்தித்திருக்கிற குடித்தனம் சீர்படுமா? உப்பைச் சிந்தினையோ துப்பைச் சிந்தினையோ எல்லாம் துப்பமுமொழிய மிருக்கின்றதே, தான் தேடாத பொன்னுக்கு மாற்றுமில்லை உறையுமில்லை யென்பதால் வீட்டுப்புண்டங்களைக் கொண்டுமட்டுமே வாங்குவார்கள் சினம்மங்கள் கையில் கொடுக்கிறாள். அடுக்கிற அருஸை உடையக் குத்தெரியுமா என்பதாக பைபன் சம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து கொட்டி மல அம்மபண்ணுகிறாள் போ! தீதப்பாசகப்பி வயிறுபற்றி எளிகிறதே, நான் என்ன செய்வேன் அம்மா என்றுபலவாறு ஏசிப்பேசுகிறாள்.

குடித்தன விஷயத்தில் எத்தன்மையான அறிவுடையவர்களுக்கும் தவறு வருவதுண்டு. உலகத்தில் தவறி நடவாதவர்கள் ஒருவருமில்லையே. சிறியவர்கள் செய்யும் சிறுபிழைகளைப் பொறுதவர்கள் பெரியவர்கள் ளாவார்களா? “சிறியோர்செய்யும் சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோர் ஆயிற் பொறுப்பது கடனே” என்னும் நீதிவாக்கியமு மிருக்கிறதே. பண்டம் பாடிகள் நதுவதாகிய அற்பக் குற்றத்திற்குக் கெல்லாம் அபரிமிதமாகக் கோபித்துக்கொண்டு அண்டையயலாரிடம் சொல்லத்தலைப்பட்டால் அடுக்குமா? தன்மனத்தைக் கவர்ந்து ஒங்கியுருந்து கோபத்தை யடக்கும் குணத்தை நற்குணமென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

உள்ளங்கவர்ந்தெழுந்தோங்கு சினங்காந்துக்
கொள்ளுங்குணமேகுணமென்கு,

என்று மேலோர்கள் என்னத்திற்குக் கூறினர். எல்லாவற்றையும் கொன்று முடிக்கும் ஒல்லமை யுடையவர்கள் பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமையே தலைமையானபொறுமை. “ஆறுவதுசினம்” “பொறுமை கடனினும்பெரிந்” “தண்ணீர் கூட மூன்றுபிழைபொறுக்கும்” என்பது முதலான நீதி வசனங்களு முண்டு அல்லவோ? இவள் பெற்றபெண்ண சிறியவர்களை நதால் இவர்களைப் பிறப்பாட்டாளோ ஒறுப்பாளோ? கண்டபதார்த்தங் களத்திற்சிறுக்குக்கொடுப்பதும் வாங்குவதும் குடும்பத்திற்கு நின்றுமையாத கடமைகளாம். ஆதலால் ஒருவர்க்குக் கொடுப்பது முன்பு, அவரிடத்திலிருந்து திரைபிடித்தல் முட்டிப்பட்டதை வாங்குவதுமுண்டு. இதனாலேயே பண்டங்களைக் கொடுத்திருக்கிறாளென்று குறைகூறலாமா? கொடுக்கும் காலத்தில் நீயிருப்பாய். கொள்ளும் காலையில் நீ வெளியில்போயிருப்பாய். இதனாலேயே மருமகள் தொழில் வீட்டுப் பொருளை அழிப்பதென்று கொள்ளலாமா? செய்தது ஒன்றாயிருக்க அதை வேறீ விதமாய் நினைப்பது விபரீத புத்தியுடைய சிறியோர்செய்கை. பெரியோர் செய்கையாகுமா? வீட்டில்கடந்த குற்றங்குறைகளை வெளியில்போய் வெளியிலிவதுகத்தவெறியாடுயற்கை. கிரகசத்திரம், மானம், அவமான முதலியவைகளை வெளிப்படுத்துவது கூடாது. எனப்பெரியோர் கூறியிருக்கிறது அவைகளைப்பிறர் அறிந்தால் நமது பெருமை அழியுமென்பதினாலேதான், வீட்டுப் பொருள்களை வெளியே விண்பிறர்க்குக் கொடுக்கவாவது மருமகளுக்கு என்னவாதைவா? பைத்தியமா?

இங்ஙனம் இவள் அண்டையலில் போய் அற்பக் குற்றத்தை யெல்லாம் அறிவுறுத்தினதோடு அடங்

காமல் ஆருக்கும் அடங்காத ஆலங்காட்டுப் பேய் போல்
ஆவாரித்து மனதில் பழுக்க மேலிட்டுத் தனக்குள்
தானே பின்பி உருமாவதுபோல உருமியும், ஜாடைப்பாகப்
பேசித் தூர்ப்பாஷையாய்த் திட்டியும் வருவான். இதிலும்
கேட்டாரில்லாமற் போனால் தன் மகனிடத்தில் முதல்
முதல் சுகபமாகவும் பின்பு படுங்கமாகவும் கோள்
மூட்டிக் குதர்க்கம் செய்கிறான். இதனைக் கேட்ட மகன்
அம்மா இதுதான் அறபாசாயம், இதை என்னிடத்தில்
வந்து சொல்லுகிறாயே, இதை நான் முன்னிட்டுக் கொ
ண்டு அவனைத் தண்டிக்கலாமா? அல்லது தண்டித்தால்
கேட்டவர்கள் என்னை என்ன விதிகள் எண்ணுவார்கள்,
மேலும் அவன் இன்னும் சின்னம் சிறிபவன் தானே,
சிறியவரின் உதேனும் ஒரு சிறிது குற்றங்களுகளைச் செய்
தால் பெரியோர்களாயிருப்பவர்கள் பொறுத்துக் கொள்
ளவேண்டுமல்லவோ? அப்படி உதேனும் அற்பக்குற்றம்
செய்தால் அதை அடக்கி ஆள்வது தங்கள் கடமை யல்
லவா? இவைகளில் எல்லாம் தலை நுழைத்துக் கொண்டு
நானிருந்தால் என் உத்தியோக காரியங்களில் மனம்
தடுமாறிப்போகும் என்று சொல்லித் தன் வேலையில்
கவனமாய்ப் போனவுடன், இவன் அப்படியா என்று
தனக்குள் மொறுவிக் கொண்டு விட்ட விட்டுப் புறப்
பட்டுப் போய் அண்டை வீட்டில் இருந்து கூடைகூடை
யாய்க் குற்றங்களைக் கற்பித்துக் கொட்டியுளப்பது, மக
னில்லாத் சமயத்தில் வந்து மருமகனோடு புலவர்ப்ப
தும், வாதிடுவதும், வருவார் போவார் சிரிக்க மலியுத்தம்
கொள்வதும், மாமனோடு மருமகனை வளைய வளைய மாட்
டுவதுமான மணியத்தில் வர்த்திக்கிறான். இதைக்கேள்விப்
பட்ட மகன் இன்னே இப்படி வீட்டில் கலகம் செய்
வதும் அண்டையயலார் படுத்துப்பேர் என்வீட்டில் வந்து

எனது சண்டையை விலக்குவதானா? இதில்
ஏற்பட்ட இருக்கிறாயே. வெளியில் என்னை சுகமே ஒரு
வா இன்னைக்கு என்னையா உம்முண்டிய வீட்டில் பெரும்
போர் நடந்து, வெகுசுட்டமாருந்தது என்று சொ
லா. இதை நான் கேட்கவே எள்கு மெத்த ஆச்சரியமா
யிருந்தது. இவ்வொருவர் போலவே, இன்னும் இருவரும்
இப்படியே சொன்னார்கள். செனியில் இதைக் கூட
வில்லையே. எனக்கு மிதவம் அவமானமாயிருக்கிறதே, இ
தென்ன விண்ணொளியும் விளைத்துக் கொண்டிருக்கிறதே
யென்று கொஞ்சம் கீழிந்து சொல்லவே, மொண்டிக் குதி
டைக்குச் சமூகினது சங்கு என்பதாகவும், குமயிர்
பிடுங்கி ஆளபாரம் குன்னைதான் என்பதாகவும் துகடம் மே
லிட்டு வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டித் தன்னை அடித்து
மகன் திட்டி விட்டான். என ஆய்ஞ்செய்து புலம்பிக்
கொண்டு அயல் வீடுகம்புகிறான். புகுந்தவன் சுமமா
இருக்கிறானா, இல்ல இல்லை ஐயோ, என்னை இப்படித்
திட்டினானே உதைத்தானே எனப்பலவாறு பொய்யும் புனை
சுருட்டும் புகட்டி ஒப்பாரிப்பாடல் கொண்டு ஒ வென்
து ஒலமிட்டு அழுகிறான்.

இப்படி அழுது ஓங்கித் தன்தாயைச் சமாதானப்
படுத்திச் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்து வரவேண்டு மென்று
மகன்பே அழைக்கும்போது, இவள் அடாபவி சண்
டாளா, சதிகாநா, உனக்குத்துணை செய்யுமா? சாப்பா
ட்டுக்கா என்னை அழைக்கிறாயோமும் எனக்குப்
போடுவையோ? என்தலையில் கல்லை யல்லவோ போட்டுக்
கொல்லுவை? இனி உன் தலையாசலை மிதிப்பேனா? மதியாதார்
முற்றமிதியாமையோடுபெறும், ஒருகால் மிதிப்பேனே யா
னால் இந்த முன்னுனை உன் தகப்பனுக்குப் போட்ட முன்

முன்னால்வெள்ளைபோல உன்சோறும் இந்தக்கட்டைக்கு வண்ணமா? உன்சோற்றை, தின்னுவதைவிட ஊர்மலத்தைத் தின்னலாமே, என்னைக்கென்ன இவ்வாறுசோறு ஊரில் கிடைக்கா? நாயும் ஊரில் வந்து வளர்க்காவிட்டால்? அம்மா, இந்தப்பயலும் சிறுக்கியும் ஏசிப்பேசுவா என் உடம்பெடுத்தேன், அவள்பேச்சு இவனுக்கு குரு உபதேசம், இவனுக்கு எல்லாவுட்களும் மூதேவியும், முன்னே போட்டவள் சீதேவியும், பானபுடமொழி மெய்யாச்சுது, இவளை நாளும்புகடியாமல் நாளொரு பண்ணம் பொழுதொரு மெனியுமாய் வளர்த்த சைவிய இப்போதே குளத்தில் கரையிலிருக்கிறேன், நேற்று வந்த சிறுக்கியிடையாய் விட்டாள், இவளை யிவன் தலைமேல் வைத்துக் கூத்தாடுகிறான், இவனுக்குத் தலைக்களை மந்திரம் தலகொண்டு விட்டது, நனைப்பேனைக்கிப்பேனைப் பெருமாளாகி விடுங்குடித்தனமாய்ச்செய்தபலன் இதோ எனக்கு வந்தது, அந்த மொட்டைச்சிணிக்கியே இவனுக்கு மோப்பாச்சுது, முன்னே பிறந்தகாதைப்பார்க்கிலும் பின்னே பிறந்த கொம்பு வலிமை பெற்றதல்லவோ? நனைந்தகிழவிவந்தால் உலர்ந்த விறகுக்குச்சேதத்தானே என்பதாக இந்தக்கிழப்பிணத்தினால் இவர்களுடைய வெகுநாரியங்களுக்கு விக்கினமாகும், போயா நீசெய்த சதிக்கு என்னைச்சாப்பிடவா அழைக்கவந்தை, ஊருக்கு மெய்ப்பிக்க ஒப்பாசாரஞ் செய்கிறையோ, அறிவேன் அறிவேன், நீயும் நானுமடா சாறு சோறு மடா என்று அவள்சொல்ல நீயும் நானும் எதிர்ப்புக மாமிருந்து சாப்பிடவா என்று பலவாறு தாய் சொல்லக்கூடாது, அம்மா, ஏதோநாங்கள் தெரியாது செய்த குற்றத்தை மன்னித்துவிடு, சாப்பிடவா என்று அழைக்க, அடாபறவே ஒப்புக்கு உபசாரமாசெய்யவந்தாய், ஊர் மெய்க்கவா பல்லுக்குக்கத்தலைப்பட்டாய், முதலில் செரு

ப்பால் அடித்து விடுகிறது பின்பு முகாய்க்கட்டையைப் பிடிக்காதுபோல் புருஷாசாரம் செய்யப் புறப்பட்டையோ? உன்சோற்றுக்கா, நாங்கத்திருக்கிறேன், உன்சோற்றைக் கொட்டிடுவாய் நாய்ச் சாப்பிட்டு, ஊரிருக்கிறது ஒழிருக்கிறது, உன் பெண்டிட்டி என்னைத் தாலுமாராய்த் தாவித்தபோது அவளை என்னடி யென்றுகேட்க உனக்கு வாயடைத்துப் போகதல்லவோ? இப்போது நானும் ஒரு சூதாபிள்ளையினைப் பேசுவதாயோ? இந்தக் கள்ள உபசார மாலாம எனக்குத் தெரியும், போயே என்னைத் தொடாமே, நீங்கா செய்ததைநினைக்க நினைக்க என்வயிறு நெருப்பாய் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது எரிய வாழாயொருநாளும் என்று பிடிவாதம்பண்ணித் தாவித்து மொண்டித்தனம் செய்யவே, உத்தியோகசாலைக்குப் போகும் தருணம் நெருங்கினதால், இவள் சாப்பிட்டுத் தரிதமாய் விட்டடை விட்டு வெளிப்பட்டபோது, இவள் உட்காட்டிய பயலே என்னை இப்படி ஆட்டாத ஆட்டமெல்லாம் ஆட்டிவைத்துப் பன்றிபோல தின்றுப் பர பரப்பாகவா போகிறாய் என்று ஏசி பலவாறுகப்பேசி, அடா மூன்று கட்டிம் கட்டிக் கொண்டு முனை வீரனைப்போல் புறப்பட்டையோ? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் உன் ஆண்மைத் தனத்தை அறிகிறேன் ஆகட்டும், உன் தலைப்பாடிய யிறக்கிவிடுகிறேன், கண்டநாய் சின்ற நாய்க்குடத்தில் கனகசுறைவுபட எனக்குக் கர்த்தன் எழுதவில்லை, உன்விட்டில் புழுக்கைவேலை செய்தா என் சாப்பிடுவேன், பாண்டிய பிரியாதுசெய்து உன் சம்பளத்தில்பாதி வாங்கிக்கொண்டு உன் தாய்ப்போல சாப்பிடுகிறேன், நாளை உன்னை நாலுபேர் முன்னே சிறுத்தி ஞாயங்கம் பிடிக்கிறேன், தாய்க்குதலாதிபின்னை ஊர்க்கு உதவுமா? என்று பலவாறுசொல்லித் தன் மகனை அலுக்கடித்து அவமானப்படுத்துகிறாள்.

இதைச் சீக்கட்ட இவன் மனது என்னபாசபெம்! மீத
தளத்துக்குப் புருத்த எவ்வேல மருண்டு மருண்டு இர
ண்மிவித்ததும் தன்பேற்றென்னு, ஐயோ! இதென்
ன நமக்கு வந்த சங்கடம் ஏறத்சொன்னால் எருதுக்குக்
கோபம், இறங்கச்சொன்னால் இவனுக்குக் கோபம், என்
பதாக நாம் இவ்விருவரில் எருதுஞ்ஞாயும்சொல்வது,
இவனோ யாருக்கும் அடக்கமில் தெருணல் வந்து திட்ட
ஆரம்பித்தான், இந்தமானகேடுக்கு நர்ப்புன்ன செய்
வது, நார்ப்புவதுதகுமேறபட்டு நர்ப்பு நாம் - என்ப
தாக இவனதுவாழ் சத்தமாய்க் கொட்டுப்போயிற்று, ஏதே
னும் ~~செய்யுது~~ அடக்கலாமென்றால் உல
கம் நம்மையென்ன சொல்லும், நாயென்றாலும் தாய் என்
பதாயிருக்கிறதே, இவனென்ன இப்படி பைத்தியம் பிடி
த்துக்கொண்டு அலைகிறனே? நாம்செய்த பூர்வகர்மத்தினு
டேவனுக்கு இந்த விபரீத புத்தி ~~கொந்திருக்கிற~~
து, இந்த இடிசாமத்துக்கு ~~நங்கேபோய் முட்டிக் கொள்~~
னவோம், அவனோகுடித்தீனப்பாங்கு அறியாத சிறிய
வன், அவனைத்தண்டிப்பதற்கேற்ற யாதெரு குற்றமும் செ
ய்யவில்லையே, நாம் எப்படி அவனைத்தண்டித்து இவனைச்
சமாதானப்படுத்துகிறது, இதென்னகோரம், கிணறு வெ
ட்டப் புதம் புறப்பட்டகதையாக, நாம்சுக்வேண்டு
மென்று விவாகம் செய்யப் போய் முழுதும் துன்பப்
படவேண்டுவந்ததே, நமது வீட்டு ரகசியம் துன்பத்தும்
அறியாத அண்டையயலார் என்னென்னப்பிரர்கள்,
நாம்செய்வதெல்லாம் ~~என்றுதானே கீரினப்பார்~~
கள், அவளதன்மாயியாயிற்றே. யென்று இவனுக்கு நன்மை
செய்யப்போனால் தன்மையாக சங்கடம் ~~அன்பற்ற~~
மாமிக்ருக் நம்மீவதுங் குற்ற்தான் என்பது மெய்யாயி
ருக்கிறதே, இப்போது இவனருவர்க்கும் ஏதேனும் ஒரு

ஞாயஞ்சொல்லப் போனால் மிகுந்த கலகமாவதோகி நம்
கையோகசாலைக்குப்போத நேரமாம், விடுமென்று
பலவாறு சிந்தித்து துக்காகிராந்தமூடப்பின்று முன்
னம் பாராமலும் இறங்கி நதலையை ஏறக்காமலும் மெள
னமாய்ப்போய் விடுகிறன்.

இதைப்போல அறிந்து புதுவனாயிலும் போஜனம்
செய்யாமல் பிம்மவந்திபிடித்தவன்போலும், சிறையி
ல் அகப்பட்டிருக்கிறதில்லாத ஸங்கிணை
ந மருமகள் ஐயோ இதென்ன கொடுமையாயிருக்கிற
நாமென்னசெய்தோம், நம்மேல் இந்த அத்தையார் இப்
படி பழிதூற்றி மகனோடு சச்சரவுப்படுக்கொண்ட சாப்
பிடாமல் அண்டிபிடிவிருக்கிறார்களே, இதற்கென்ன
செய்கிறதென்று போஜனஞ்செய்து இளைப்பாகப்படுத்தி
ருக்கும் தன் மாமனா ரண்டை மெதுவாய்வந்து, மாமா, அத்
தையவர்கள் புதுவனாயில் சாப்பிடாமல் அண்டைவிட
டிப்போய் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு யா
னாக்கொண்டாவது தெரிவித்துத் தக்கசமாதானத்தோடு சா
ப்பிடுமப்படி செய்யவேண்டுமென வணக்கமாகச் சொல்ல,
இவர் போய் தம்மால் ஆனமட்டும் கெஞ்சி அழைத்துமவரா
மல், வந்தபுருஷனுக்கு வணக்கமில்லாதவார்த்தையாடி, போ
போபைச்செய்யுதுமென்று நீதான்போக்கிடங்கெட்டு அவன்
வீட்டில்பொறுக்கெத்தின்பிறை, எனக்கென்னவந்திருக்கிறது,
அந்தச் சங்கடமும் பயலும் என்னைப் பண்ணைத் தெல்
லாம் பண்ணின் ~~பாராதுபோலிருந்து~~ எரு
மைபோல் படுத்துத் தூங்கினே; அந்தச் சவுங்கம் சோறு
சீரணமாக வில்லையென்றே என்னோடு வந்து இழவு
கொடுக்கிறது, போ, போ, என்று பலவாறு தூறப்பேசித்
தூரத்திலிடவே, மாமனா இவனென்ன ஜகஜகடியாயிருக்கி
ருளென்று பலவாறு மனதுக்குள்ளே அழித்துக் கொ
3

ண்டு உள்ளேவந்து ரகசியமாய் மருமகனைப் பார்த்து அழ்
மா உன் மாமியார்க்கு எதோ வெறிபிடித்திருக்கிறது, நின
களைக்கு லங்கை மீட்டாட்டால் தான் அந்த வெறி யி
றங்கும், நீ பட்டினியானாதே, இரண்டு மணியாயிற்று,
சாப்பிடு என்று சொல்லவே, இவள் நனைப்பற்றி ஊரா
ரிடம் என்னென்ன தூறுகள் மாமியிடமிருந்து வந்திருளோ
வென்று மிகுந்த துக்கத்தோடு அழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

அங்ஙனமாக மகன் பேசாமல் போகவே, இவள்
அடசண்டிப்பயலே, பேசாமலாபோகறும், உன்னைப் பெற்ற
வயிறுபற்றிய ஒருபடிசேற்றை ஒருமிக்கத் தின்று
விட்டு உள்ளேநடந்ததை ஒன்றும் வசாரியாமல் உதெ
துக் கொண்டு உல்லாசமாய்ப் போகிறாயோ? அப்படி
யே இந்த மண்ணுய்ப்போக மாட்டாயா? என்று பலவாறு
தூர்ப்பாணையாய் வைது கீழே விழுந்து புரண்டி எழு
ந்து அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் இழவு கொண்
டாட வந்தவன்போல் ஏந்தித் தன் மகனுக்கு அதிக அன்
புள்ளவர்களாயும் அதிகாரிகளாயும் இருப்பவர்களிடம்
போய் அழுது * அங்காவித்து தன்னை அடித்துவைது, விட்
டைவிட்டுத் தூரத்தித் தன் மகன் அநியாயம் செய்தா
னென்றும், மூன்றுநாளாய் அண்ணா தண்ணீர் தாரமில்
லாமல் வருந்துகிறேனென்றும் மகனும் மருமகனும்
ஒன்றுபட்டு அக்கு அநேக சீதிர்ப்பனைகள் செய்தா
ர்களென்றும் பலவாறு சொல்லுகிற கண்ணீர் நிலத்
திலே" என்பதாகப் பேச்சுக்குப்பேச்சு கண்ணில் கலத்
தண்ணீர் வடித்துத்திரியினாள்.

இக்கக் கண்டவர்கள் ஐயோபான், தன்னைப் பெற்ற
மாகாவித்து இப்படித் துணைகலங்க விட்டானே, இது அவ
தக்கமாவித்தல் என்பது அங்காவித்தலெனமர் இவ்வு போதும்

னுக்கு அக்குமா? மாதா, பிதா, உரு, தெய்வம் அன்னை
யும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம் தாய் கொற்றமுறந்தால்
வாசகமில்லை, டில்லிக்குராஜா:வானாலும் தல்லிக்குப் பிள்ளை
தானே, தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை என்பவை முத
விய பெரியேர் மொழிகளில் முன்னே மாதாவை வைத்துச்
சொஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறதே, இவைகளை யெல்லாம்
படித்திருந்தும் கந்தர்மோஷியானே, தந்தைதாய்ப்
பெண் என்னுட ிவிவசனம் சுவையாகில் படித்தகிளை
மறந்து போனானே, பெண்டாட்டிமக்கள் பெற்றவளை
சுறத்திவிட்டாள் அநேகம் பெண்டாட்டிகளை உலகத்
தில் தேடிக்கொள்ளலாம், இந்தத் தாயைப்போல வேறு
ஒரு தாய் அங்குலகத்திலும் தேடக் கிடைப்பாளோ?
இதென்ன மதியினம்? என்று பலவாறு சொல்லி பச்
சாக்காப்பபட்டு, வீட்டில் நடந்த உள்ளுறை தெரியாமல்
பேசுவாள். உள்ளே நடந்தவை ஒருவர் உணர்த்தாலும்
உண்மை என உணரார், ஏனெனில் "பெண்ணென்றால்
போயிரங்குமே" என்னும் பழமொழியினாலேதான்.

இத்தன்மையான குணம் செயல்களை யுடைய
தால் பிப்பெற்ற மக்களுக்கு உலகத்தில் அவனிருக்கிற ஸுனா
யில் என்னசுகம் கிடைக்கு மென்பதை இதை வாசிக்
கின்ற கண்ணுணர்ந்து கொள்ளுக. இத்தன்மை
யான தாய்மார்கள் செய்கையைப்பற்றி ஒருவர்,

"பெற்றவளேபிள்ளைக்குப்பேயாய்ச்சென்றீர் பருகி

உற்றதசையுமுண்ணுறருளேல்-மற்றியியார்

தெய்வம் வடநூல்தெளிசெந்த பிண்கவினார்

உய்யாளியேனுக்குரை."

என்னை. ஸ்ரீமத்தம்பராமாயணத்தில் ஸ்ரீபரதன் தன் நாய் கைகேசியை யாரென்று குகன்கேட்ட அடியிற் காண்பவாறு சொன்னான் எனவும் கண்டிருக்கின்றது.

விருத்தம்

படரெலாம் படைக்கலைப் பழிவளர்க்கும்
செவிவியைத் தவிர்த்துப் பாடிக்.

குடரிவேஷமென நெய் தேற்கும்

உயிர்ப்பாரம் குறைந்ததேய்,

உடரெலா முயிரிலா எனத்தோன்றும்

உலகத்தே ஒருத்தியன்றே,

இடரிலா முயிரிலா திணியெல்

இந்நின்றான் என்னையின்றுள்.

இதற்கு முன்பு பரதன் தாயைப்பார்த்துச் சொன்னனையென.

சந்தவிருத்தம்.

கோயிரல்லீர் தங்கனவன்றன் உயிர் உண்டிர்

பேயிரோகீரின்னுமிருக்கப் பெறுவீரோ

மாயிர்மாயாவன் பழிதந்திர் முடிந்திர்

நாயிரோ கீரின்னுமெனக்கொள் தருவீரோ

ஒன்று பாயாமெனனாவாயா னுயிருண்டிர்

நின்றும் திராவனபழி கொண்டும்திருளயறி

என்றுநீரோவாழ்வந்திர் அலன்வகக்

கன்றும் தாயுட்போல்வனகண்டும் கழியிரோ.

இப்படிப் பரதன் தன் தாயை பழியைவளர்ப்பவனென்றும், துன்பங்களைச் சொல்லார் இருஷடிப்பவ னென்றும், பாவிபெயன்றுகொள்ளுதல் திராவிடாதிவல்ல கொடிய யமன்

என்றும் இன்னும் இவன் சாகாமவிருக்கிறுள்ளனும் எனக்கு முலைத்து வளர்த்ததாயினும் பேயியயன்றி வேறில்லை யென்றும், எனக்கு உபகாரஞ் செய்பவன் போல் நினைத்துநினைமசெய்து தன்புருஷனைக் கொன்ற பொல்லாத பழிகாரியென்றும் பலவாறு சொல்லி திட்டினான்.

அதுபோலவே தன்மகனுக்குக் கவியானம் பண்ணி கவிக்கலா மென்று நினைத்து பின்பு கலகத்துக்கு ஆதங்கி இப்பாதகியை எவ்வெனது சொல்லலாம். அவ்வேறு புஞ்சுமென்னலாமா? அடங்காப்பிடாரியென்னலாமா? குடும்பங்கலக்கி யென்னலாமா? கூட்டங்கலக்கும் குருகியென்னலாமா? குடும்பக்கோடரியென்னலாமா? என்ன பேரிட்டு அழைக்கலாம். இவனை எப்படிச்சமானப்படுத்தலாம், இவனுக்கு இவனையே சமானமாகச் சொல்ல, லாமே தவிர வேறு உபமானமில்லையே. நற்குண நற்செய்கை யுள்ள பெண்கள் இவனைப் போல தன்விட்டைவிட்டு அண்டை வீட்டிலிருந்து இப்படி அலங்கோலம் செய்வார்களா? அப்படி அண்டைவீட்டுக்குப் போனவள் மறுபடியும் மகனிடத்தில் தானேவந்து உண்டுஉடுத்து வாழ்கிறாள். இயேசு வினாயகத்தோடு மென்னும் ஸேயிடித்த மனதாகிய குடும்பத்துச் சண்டை யென்னும் கொள்ளியைச் சொல்லத்தகுந்தது. என்னும் விட்டைக் கொளுத்தி நாசப்படுத்திய தனிகுருளே? இதன் இவளுக்கென்ன மனத்திருப்பது? இதனால் மக்கள் பகை, மனலாளன்மை, மருமகன்பணி, மறுமுள்ள சுற்றத்தார் பகை, இன்னும் வருவார் போவாருக்கு நகை, கொண்டிப்பெயரிடும்படிக்கு நகை இக்கேட்டில் கெல்லாங்காரணம் இவன்மனமும் வாக்கு செய்கையும் அல்லவோ? இப்பொல்லாத செய்கையினால்வா? பொல்லாத

என்று இந்தக்ஷணப் பொழுதில் பேரெடுத்தாள். நல்லவ
லென்று பேரெடுக்க நான் செல்லுமேயென்று தாளிங்
வாறு செய்கிறாளோ தெரியவில்லை.

இவ்வம் வேறுசில இத்தன்மையான மாமிமாரில் ஒரு
தி செய்கையைச் சொல்கிறோம். மகன் மருமகளிடத்தில்
இன்புடைய வனும், இல்லறத்தை அவளால் நடப்பித்து
இன்புடையது. இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். மருமகளும்
அரசனெவ்வறி குடியு மவ்வறி என்றிருப்பதினாலும், “கொ
ண்டான் குறிப்பறிவான் பெண்டாட்டி” என்றிருப்பதினா
லும், தன்கணவன் எவ்வாறு நியமிக்கிறானோ அவ்வாறாக
வும், அவன் குறிப்பு எப்படியோ அப்படியாகவும் நடந்
து வருகிறான். இப்படி யிருவரும் அந்நியோக்கியசம்பந்
தத்தை ஒருவாறு நடத்திவருவதைக் கண்டமாமியிருந்தபொ
ருமை கொண்டு சரியாதவளாய், கோள்கேட்கும் அண்டை
நீட்டிப் பெண்டுகளிடம் போய், அம்மையாரோ, இந்தப்
புதுமைகளை நீங்கென்கேளுங்கண்டதுண்டா, கேட்டதுண்டா?
இந்த வெட்கக் கேட்டை வெளியே எப்படிச் சொல்
வகிறது? என்மருமகளாகும் மருமகளின் மருக்கிறாளே
அவ்வழைப்பின்பில் ஊர் குருவியேர் என்னவோ தெரிய
வில்லை. எந்நேரமுட பல்லோடு உட்ப் பாயும் படுக்கை
புமாயிருக்கிறாளே, அவ்ருதுவதற்குத்தலைப் பருக்
கைகளை சிவிறதும் கொடுக்குப் போவது மாயிருக்கி
றாள். நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், பையன்தேகம் முன்போ
லவா இருக்கிறது. ஆகவே திருந்தவன் இப்போது புனை
போல ஆனானே. ஐயுடையோளவும் அம்மான் குதிர
போலவும் என்பதாக வரவரச் சிறுக்கி மதயானைபோல
அஞ்சுவா பெருந்துப் பாறாள். மேலும் தாண்டவரி
யேவச் சிரிச்சுக்கொண்டிருக்கிறாள் முணமுணவென்றும்
பெருசெய்தும் சொல்கிறாள். இவ்வென்றும் பகலென்று

மில்லாமல் எதிர்முகமாக இருவரும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து
தாம்பூலும் போட்டுக்கொள்வதும், பக்கத்தில் பெரியோர்
சிறியோர் இருக்கிறார்களே என்றிற மரியாதை மட்டில்
லாமல் மட்டுமிஞ்சி வார்த்தையாடுவதும், கொஞ்சங்
கும் குலாவுவதுமாயிருக்கிறாள். இந்த ஆகாத்தியம் நானெங்
கும் கண்டதேயில்லை. போலிக்குப் பொன்மணி கிடைத்
தால் தூக்கத்திலெல்லாம் தொட்டுத்தொட்டுப் பாசு
குமாம். என்பதாக பையன் தயோகசாலையிலிருந்து வி
டுக்குள் வந்துவிட்டால் அவன்மேலே எப்போதும் கண்
ணும் கிருத்துமாயிருக்கிறாள். “அற்பருக்குப் பவிஷ-வந்
தால் அர்த்தராத்நியில் உடயாம்” என்பதாக பையன்
வந்தவுடனே இவள் அவன் பக்கத்தில் போய் நிற்பான்
எவ்வளவு காலத்தில் நான் என்மாமியாதத்தினுக்கு எவ்வள
வோ பயந்து கொண்டு இருந்தேன். மாமியைக்கண்ட மரு
மகள் என்னும் பழிமொழியை மெய்யாக்கினேன். கார்து
திகைப் பிறைபோல என்ருடன் முகத்தை எப்போதோ
ஒருநாள் ஏறெடுத்துப்பார்ப்பன், என்பருஷ்டோடு நான்
பேசுவதோ இரண்டுபேருக்கு ஒருதரமோ மூன்றுமோ
சத்துக்கு ஒருதரமோ என்றிதது புருஷன்
புனையைக்கண்ட எவ்வைப்போல பயந்து, பொந்து சந்துக
ளிட் போய்ப் புதுத்து கொள்ளேயே படி யெல்லாம்
நானிருந்துநாலுபிள்ளைகுட்டிகளைப் பெய்விடையா? அப்படி
யெல்லாமிருந்ததினும் அல்லா இப்படிபேர்பெற்று பெ
ருங்குடியானேன். மாமியாரால் அல்லவோ நமக்கு இந்த
வாழ்வு வந்தது என்றிற எண்ணம் கொஞ்சமேனும் இவ
ளருக்கில்லையே. நாங்கள் எத்தனையோ பாடிபட்டுப் புனைப்
பெற்று வளர்த்துப் படிப்புகூறுக்கொடுத்து உத்தராக
மும் செய்கித்து வைத்தோம். இந்த எவ்வளவு அருமை

மைமும் அவள் அறியாமல் ஆம்புட்டையானே சதமென்று அவனுக்குப் பரிந்து பரிந்து பாடுபட்டு ஊழியம் செய்து முள்ளை 'தாய்க்குப் பிந்தாரி' என்று மாப்பிள்ளை மெய் கொள்ள இப்படிச் செய்திருக்கிறாள்? உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருதி பறந்தாள்? என்பதாக இவள் எவ்வளவு பரிந்து பரிந்து உபசாரம் செய்தாலும் நானாவா இவள்? நல்லது இவள்கொண்டாட்டத்தை நானே அழிகிறேன், ஆகை அறுத்துநான் மோகமுட்பதுதான் தெரண்னு நானாமேபோனபின் துடைப்பக்கட்டைப் பூசை வரும் என்பது இவள் அறியான்போலும்; தீதனலேதான் இவள் ஆடினது ஆட்டம் பாடினது பாட்டமாக இருக்கிறது. இவளை நான் ஆட்க்கி ஆளாதேபோனால் என் கழுத்துக்கே கயிறுகாணவருவாள்? மீதமும் கொஞ்ச இடங்கொடுத்தால் மிஞ்ச இடம்தேவிகள் என்று பலவாறு பிதற்றி வீட்டுக்கு வந்து மருமகனிடப்பார்த்து, என்னம் கொழுதுப்போய் அடிபிழித் கொண்டதின் தனதானால் குப்பைவழிச் சண்டைபிடலாம் என்பதாகப் பயலைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு என்ன டேசியம் பண்ணாமல் அண்டையவாட்டரிடம்போய் தான் கொழும், என்னைக் கண்டவு

தான் கொழும் உபத்திரூபமும் படுத்தத் தகுந்தவதும் காலே நீட்டிக்கொண்டிருப்பதும் இலேமறைவு தலைமறைவா யிராமல் புபலிவதில் விடனை தாராளமாய் அவ்வளவளிடம் போய்ப் பிடிப்பேகவதுமாக இருக்கிறாய். இதுதான் குடித்தனத்தின் மூலம் தாக்கு வளைய இரத்தக்குடித்தனம் சுற்றுக்கொடுத்தது? அனைக் கொடுப்பேனே ஆக இப்படைப்பேனே, நான் சுமார் சுமமா இரத்தால் நீ சிம்மாட்டின்மேல் புகையைக் கட்டவா என்றால் முல்சையைக் கட்டி, இரத்த குடித்தனம் நல்ல சமுசாரிக்கு

அடுத்ததா? இந்த அக்கிரமத்தை நானுபேரிடம் சொல்லிப் பார்க்கிறேன் என்று பலவாறு தூஷிக்கிறாள்.

மருமகள் இதைக்கேட்டவுடன் கொள்ளையாயிருக்கிறது, அண்டையவார்க்கேட்டமை என்ன வென்று நினைப்பார்கள். நம் நம்முடைய புகுஷனுக்குச் சரியாய் நடக்கப்போனால் மாமியார் பதை வருகிறதே. மேலும் நம்முடைய நாய் தந்தையர்கள் கேட்டால் நம்மைச் சினிக்கொள்வார்களே. இனி அவ்விதமாய் நடக்கலாகாது என்று ஒன்றுமுதல் பெட்டிப்பாம்புபோல் அடங்கிவிடுகிறாள்.

இப்படி மருமகள் ஊமைகண்ட கனவுபேரில் ஒருவருடனும் சொல்லாமல் ஊழியஞ்செய்துவிட்டு ஒரு முழையிற் போய் உறக்குவதும் உண்பதும்கூடக் கக்கவே மாமிதன் மகனிடம்போய் சகசியமாக அப்பா உறமுனைக்கு விட்டு உடம்பில் மேக காரகம்போல் கண்டு இருக்கிறது. அதுவே வேண்டிய அவுஷதங்கள் சொடுக்கவேண்டும். அது தீர்ந்த பின்னிட்டித்தான் அவளோடு செரவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் அது உலர்ந்து வந்து விதைப்பதென்பது மேலும் என்றும், அவள் நடத்தை சரியாயிருக்கவில்லை யென்றும், உன்னிடத்தில் எவ்வளவு தாராளமாய் இருக்கிறாள் அது போவவே இன்னொருநாள் பிதல் பேசுவதும் சிரிப்பதுமாயிருக்கிறாள். நானே வேணுமானால் நீ அசதியில் வந்து பார்வனக்குத் தெரியும், ஆகலால் இவள் உனக்குச் சரியில்லாதேறே பெண்தான் பார்த்துவிடவேண்டும் என்றும் இப்போன்ற அநேக தந்திரங்கள் இவ்விடம் அன் மெய்யென்று நினைக்கும்படி மித்திரபேதஞ்செய்து பதைக்கொடுக்கிறாள்.

(மருமகளுக்கும் மகனுக்கும் உண்டாக்கும் பகையின் காரணங்கள் பல்வாயிருப்பதினால் அவைகளை இவ்விதத்தில் பண்ணிப்பண்ணி விவரமெய்த் தெரிவிப்பதில் பயனில்லை. இவ்வளவே விடுத்தனம்.) புதிதாய் வந்த குழந்தையிடமும் மாமி நாத்திகளையிடும் மயினை அள்ளி நடக்கும் இயல்பான நடை கொடி பாவனைகளால் முக்கியமாய்ப் புருஷனுக்குக் குற்றமாகக் காணப்படும். தன் தாய் சகோதரிகள் அடுத்ததென்று அநேக விபரீத பாஷணங்கள் உடனேயே வருகிறார்களே. இப்படிச் சொல்பவைகளைச் சாதாரண அறிவுள்ள சில ஆண்மக்கள் மெய்தான் என்று மேலு எழுந்தவாறு நினைத்து நடக்கிறார்கள். ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து சிந்திக்கிறதில்லை. தாய்தந்தை சகோதரிகள் பொய் சொல்வார்களா என்று நனதில் கிடம் பண்ணிக்கொண்டு அன்றுமுதல் மனைவியுடன் போசாமலும் அவள் சிந்தித்து இடத்தில் சிலலாமலும் சேர்க்காமலும் இருந்து தன் தாய் சகோதரிகள் தனக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்யப்பெற்று உத்தியோக விவகாரங்களில் பிரவேசிக்கிறாள். கடைப்பார் கடைத்தால் கல்லுங் களையுமே என்ற வண்ணம் எத்தன்மையான கல் மனமுடையவர்களும் காடுகளில் துரப்போதனையால் கண்டறிந்து இவ்வாழ்க்கையைவிட்டு வெளிமுகத்தில் பிரவேசித்து வியாபிக்கிறார்கள் அல்லவோ. காமத்தால் பிழைப்பவர்கள் கொலைத்தொழில் செய்வதற்குப் பயப்படுவார்கள். பொய்சொல்வதற்கு நாணமடையார். தம்மானத்தைக் காப்பாற்றவும் சினையார். அவுமுதலிய தீமைகளையும் செய்வார் பழியின்னது பாவனைதெனக் கிஞ்சித்தும் சினையார் பிழைமேலேறு என்னதான் செய்பார்கள் என்பதை யட

கொலையஞ்சார் பொய்நாணார் மாணமு மோம்பார் களவொன்றோ வேனையவும் செய்வார் - ஸ்ரீமது. பாமயி. தென்னார் பிந்து மத்தென் செய்வார் காமங்கதவப்பட்டார்.

என இப்பாடலுமிருக்கிறதே. மேலும்

“திருவனும் நல்லாட மனைக்கிழத்தென
பிறர்மனைக்கே பிடிநின்று நித்பர் நறுவிய
வாயினவேனும் உமிழ்ந்து கடுத்தின் உம்
தியவிலகித் தீவார்”

என்பதில் இனியபொருள் பக்கத்தில் இருந்தாலும் அவற்றை விரும்பாமல் கசப்பான வஸ்துக்களை விரும்பும் ஓட்டகம் முதலிய மிருகங்கள் போல தம்மனைவி சித்தேவியினும் மிகுந்த அழகுடையவளாயினும் அனையர்களுடைய மனைவிமார்க்கிடத்தே மனநாடி நற்பார்கள். எனச் சொல்லியவாறு அன்னியமாகார்களே. மோதல் கொண்டு திரிபல்களுமுண்டல்லவே. அதாவது உத்தியோககாரியங்களில் சென்ற காலந்தவிர மற்றகாலங்களில் மகன் வாலிபருடையால் பாஸ்திரீகமனம் செய்யப்பிரவர்த்திக்கிறான். வேறென்ன செய்வான். தாய்சொன்னபடி வேறுபாடும் செய்ய விதியில்லையே. பலாத்காரமாய் செய்வார் செய்தாலும் உற்றார் உறவினர் முறையார் சம்மதிபார்களா? ஞாயம் வேண்டுமே, ஞாயம் னைத்தாலும் பெருள் வேண்டுமே, ஆகையால் இவன் சில காலம் தாமதம் தாடி கிடுகளில் துன்புறு தன்கையில் கிடைப்பாருளைக்கொடுத்து இன்பம் அனுபவிக்கிறான். அப்படி பகிரங்கமாக ஒருத்தியைப் பிழைக்கொண்டு கொள்ளுள் விடே கதியாக இருந்து உத்தியல் உள்வெளியுள் மைகளையும் விற்றுத் தொலைத்துத் தன்மகள் என்னும் பர் போய்த் தாசிகுத் தலைமகனென்னும் பெயர் வ

கித்துத் தரிதலுறுவாள். இப்படித்தன்மகள் தடைக்காள். சாண்டியோபால் சஞ்சரிக்கத் தலைப்பட்டதை நினைத்து ஒருபடி சோதனைவழியாக ஆனதைக்கண்டு உருதியும், ஐயோ! நெய்யும்! இவன் தந்தை தாய் தாரங்களை ஆகாரமில்லாமல் இப்படி அலையவிட்டானே யென்று கண்ட கண்ட விடங்களில் போய் கதறியுப்திரியக் காலம்வந்து விடுகிறது.

ஐயோ இவ்வொரு அவஸ்தைதானா? மகன் அவ்வாறு பலபரஸ்திரீகாந்தனாய்ச் சிலகள்ளில் அநேகவிதநோய்களால் பிடிக்கப்பட்டு உத்தேசத்தையும் இழந்து, விதியை நொந்து இருக்கவும் படுக்கையிப்பின்னி கண்டகண்டமருந்துகளை உண்டு, கக்கிருமல் கொண்டு சன்னிவிட்டுக் கிடக்கையில் கிடந்து, கலுழந்து உருண்டு உழலுகிறான். இதற்கு இவன் மனைவி தன்மையி் செய்யும் வாழைபாலம் தந்தியையும் வேதையாலும் சித்தம் கலங்கித் திருக்கையால் முட்டுக்குணமுள்ள ஸ்திரீகள் ஐயோ இதைன்ன சங்கடம் மகன் வந்தது? மாமி நாத்திகளோ மகர்பாலிகள் - பிருந்தோகன், புருஷனோ தாசி புருஷனா ன்ந் நமக்கென்ன இவ்வீட்டில் ஆதரவிற்கிறது? நாம் பண்ணிவந்ததான் முதலாவதாயிடுவதா? களிப்பை யடைந்தோம்? உன்னைசொதும் உமரு சுற்றுக்கூறுமில்லை, ஆதலால் நாம் இந்த உயிரை விடப்போக வேறு உத்தமமரணநாழிலில்லை யென்று மாமி நினைத்து, நாளாறு கொள்ளாவது, ஆற்றில் அல்லது ஊரில் வீழ்ந்தாவது இறந்துபோகிறார்கள். (இப்படி பிறகு பல் சந்திகள் அநேக இடங்களில் நடந்ததாக அநேகமாதா, புத்திரிகையாலும் அநேகர் வாயாலும் நாம் சென்றிப்பிட்டுநிற்கிறோம்.) பன் தன்மார் க்கு ப தர்க

தன்மார்க்கவழிகளில் பிரதிபலித்துக்கும் கொடுத்தவிடத்துள்ளும் தீராப்படுகொண்டிருக்கிறான். சிலர், தம் வீட்டில், பித்த தனிவழிநடந்து தன்மையியாய்த் தாய்விடுசெர்ந்து மாமிநாத்திகள் செய்த கொடுமைக்கைத் தம்பெற்றார்க்குச் சொல்விச் சண்டைச் சண்டைகளை எழுப்பித் தவிடத்துக்குத் தடுத்த விடத்துக்கும் தீர்ப்புகையை காண்கிறார்கள்.

இப்படி அருண்மயன் குழந்தைமத்துச்சனி போல ஆட்குத் கூத்தெல்லாம் ஆட்டிவைக்கும் தாயினால் மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் என்ன சுகம் கிடைக்கும்? எத்தன்மையான பக்திமீனும் இத்துன்பத்தைச் சகிப்பானோ? சகித்தானால் நான்மைப்பட்டு நிற்குமோ? ஐயோ இதைன்ன? குளிக்கையாய்ச் சந்தைப்புகின்றனாது போலக் களித்துச் சுகிக்கலாமென்றான் செய்து கண்டவருகிறோமே. காவில்லைத்தர மூளும், காதிலுள்ள குறுமபியும் கண்ணிலுள்ள குறுமம், செருப்பிற்குள் புகுந்த கல்லும், வீட்டில் நடக்கும் கண்மூலம் வேதனை விளைக்குமென்று பெரியோர் சொன்னது மெய்யாக இருக்கிறது. உத்தேசமாக இருக்குப்போய் நமது தலைவர்களைத் தவிர நடந்து வேலைசெய்து அவன் வீடுவந்து செர்ந்து இந்த விபரீத காலத்தில் உணர்வுகளை யிருக்கிற இதை விட்டுச் சந்திரசியாச்சரம் கொண்டால் நல்லது இருக்கமே. இதனாலேயான, சமுசார சாகரம் என, துக்கத்துக்குத் துறைமுகமென்றும் சாஸ்திரம் துக்கின்றன என்று பலவாறு சிந்தித்து உத்தேசமாக விருந்து வீட்டுக்குள் புகுந்தவன் அவ்வீட்டில் நோர் நானுக்கும் சந்தோஷமென்பதே யில்லை முகக்காக கண்டு ஸ்டசாதம் உடலுக்கு உறுதிசெய்யாபடி உடலுக்கு

மாழ்க்கை.

தடைந்து தடுமாறி நான்
புதிருன் வீட்டில் நடக்கும்
குத்தி இவன் ஆரிடம்போய்
இவன் ஆரிடம்போய் சொல்லித் துக்கம் ஆறுவ
சைநொந்து யானா அடக்குவான். வேலையேபுடி
தாற்போல் சைநொந்து சைநொந்து எங்கேபோய்ச்
சொல்லி சைநொந்து இப்படி இவன்
சைநொன்று வெய்யுடைய எங்கித் தவிப்பதற்கு
வேறு தாய்ச்செயல் அவன்? இப்படி அவன் தவி
கும் தன்மையைப் பிள்ளையருமையையும் கிஞ்சித்தேனும்
பெற்றவட்குத் தெரியும் பிள்ளையருமை யெ
ன்னும் பெரியோர்மொழி என்னவாயிற்று. பிள்ளைக்குப்
பெண்டாட்டிவந்தவானே பிள்ளைமேலும் பிரியத்தைக்
கொடுக்கின்றவனே கொடுக்கின்றான்.

இப்படித் துவிக்கணடைக் கோலாற்றிவந்தது
போல இவன் பிள்ளையை வேறும் பாராமல்
பிரித்துக் கொடுப்பதைக் குலவையே யென்னப்பயன் கேரிட்
ட தென்னுண்டோ புத்தினதுதேக நஷ்டம்
பொருள் நஷ்டம் உற்றார் நஷ்டம் இவை முதலியவைகளே.
இந்த நஷ்டங்களை வெல்லாம் உண்டாகித் தானும்
தை யனுண்டால் இடுகல் பால் இருந்த தாய் நந்து
இடுகாட்டில் இடுவித்து எரிந்த போதல்லவோ இப்படிக்கு
இன்பம் தீண்டாகும். இவன் இறவாமலிருக்கும் போதும்
மகன் திறச்சொன்னவாறு நினைந்திருப்பானே யாக
யாதனா தந்தேகமுண்டா?

இருந்ததினால்லவா மாமியாகிய பூமகன்
மகனாகிய பூமகனுக்கும் இடத்தில் இரான் என்று

மாமியாறுகள் வாழ்க்கை.

39

நாவுடியாரில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. — “நாவின் கிழத்தி
புறந்தலாற் சேராளே பூவின்கிழத்தி புலர்ந்து.”

சில பட்டிமார் பாங்கள் என்னசெய்வோம், இருக்க
தவன் சரியானவனாயிருந்தால் இடுகிமவன் சரியாயிடு
வான் என்பதாக வந்த மருமகன் மருமன் நற்செய்கையு
டையவனாயிருப்பின் நடவதனை அவ்வாறு அவ்வாறு
குருசாய் நடத்துவோம். பட்டியிராமலும் எங்களைத்
தனதாய்போல நினையாமலும் மரியாதையையாமலும்
வீட்டுக் குடித்தனச் செய்வையாய்த் செய்யாமலும்
மிருப்பினால் அனைச் சீறாமாறுகள் செய்கிறோம். என்று
சொல்வார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறோம்.

உலகத்தில் ஒருத்தி பிறந்து வளர்ந்து பேசத்தெரிந்த
போதே நற்குண நற்செய்கை உண்டாவதாக சொன்னாள்?
இரான். நீங்கள் அவ்வாறு நூதீர்களா? உங்களைப் பாலிய பரு
வத்தை நினைத்துப்பாருங்கள்? உங்கள் பூமி நடத்திகளிட
த்தில் நற்குண நற்குண யவர்களாய் அவர்களுக்குப்
பொருந்தக் குற்றம் குறையில் நடந்தாகளா? குற்றமில்
லாமல் நடப்பவர்கள் உலகத்தில் உண்டா? இல்லையே. உன்
பெற்றபெண், உங்களிடத்தில் எப்போதாவதாய் வள
ராகு குடித்தனச் செய்கை செவ்வையாய்த் தெரியாமல்
மாமியாறு சேர்ந்துபழிபெற்றோ அதுபோலவே இவரும்
தனதாய் வீட்டில் தன்னிச்சையாயிருந்து விளையாடி விரு
தாவார்க் காலத்தைப்போக்கி வந்தவனாயிற்றே! அக்கால
த்தில் தனதாய் தந்தை தமர் இவர்களைத் தந்தறி மற்
எவ்வாறு இவன்பழகியறிவான்? ஒருவேளை அண்டைய
லாருடன் பழகி மிருப்பினும் பாலியபருவத்தில் மரியாதை
முதலிவை பலப்பட்டுப் பலத்தைக்கொடுக்குமா? கொ
டாவே ஆதலால் இவைகளெல்லாம் நீங்கள் சிறுசெய்கை

நய பயமாகப் போதிக்கவண்டு மல்லவோ? இக்கருத்தினைத் தான் பெண்ணுக்கு மாயியும், பிள்ளைகளுக்கு உபாத்தியாயமும் வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். இது உண்மையான வசனம். உபாத்தியாயர்கள்,

“குலனருள் செவ்வகொள்கை மேன்மை
கலைப்பாறவிவு கட்டுவா வன்மை
நிலமலைநிறைகோல் மட்டியும்
உலகியுலகிவோடு யாருண்மினையும்
விமைப்பவனுரை யாசிரிமன்னே”

என்னும் விதியில் நல்லகுணமும், அருளும், தெய்வஞ்சொன்னையும், மேலான குணமும், அனேக சாஸ்திரப்பயிற்சியினால் உண்டான தெளிவும், வல்லமையும், நிலத்தையும் பொறுமையும், மலையைப்போல எதற்கும் கலங்கா நிலைமையும், தராசுக்கோல் போலக்காட்டும் நடுவு நிலையமும், புஷ்பத்தைப் போல நன்மைநீமைகளுக்கு இன்றியமையாத உதவிகளும் அமைந்தவர்களே யென்று சொல்லியிருக்கிறது. இக்குணங்கள் கையில் கிடைக்கவாயவது இருக்கவேண்டுமல்லவோ? முக்கியமாக அருளும் பொறுமையுமே அவசியகம் இருக்கவேண்டும். இவைகளுடன் நற்குண நற்பெய்கைகள் உங்களிடத்தில் கிஞ்சித்தேனாயில்லாமல் இருக்க மருமகள் எவ்வாறு பயின்று தேறுவாள். முதலே கோணலானால் முற்றிலும் கோணலாகத்தானே முடியும். உபாத்தியாயிகளாகிய நீங்கள் சரியாக நடவாமற்போனால் மருமகள் எவ்வாறு சரியாய் நடப்பாள். நீங்கள் பிள்ளை குட்டிகளைப் பெற்றுப் பேருமரிபற்றுப்பிரசித்தரானவர்கள் அல்லவோ? உங்கள் அனுபவத்தில் சதாம்ஸசத்தில் ஒரு அம்சம் கூட இம்மருமகட்டு இல்லையே? அப்படியிருக்க இவர்களை மேல்

குற்றம் சமத்துவத்து அடுக்குமா? அறியாதவர்களுக்கு மரியாதை செய்து ஏட்டிட்டு பின் மரியாதை பெறவேண்டுமென்று நினைவர் செல்லும் ரீதிமொழி. இதை நீங்கள் உறுதியாகக் கொண்டாலல்லவோ நீங்கள் நினைத்த காரியம் சித்தியாகும். நீங்கள் எத்தனையோ சிறுவர்களிடம் பழகி அவர்கள் குணகுணங்களை யறிந்தும் இவள் குண குணம் அறியாதது ஆச்சரியமல்லவோ? அப்படியிருக்க உங்கள் குணத்தையுமே இவள் எப்படியறிந்து மரியாதை செய்வாள். ஐயோ! இவள் ஒன்றுமறியாத கன்னிப்பருவங்கடந்த சிறுபெண்களல்லவோ? வீட்டுவேலைகளை நீங்களல்லவோ செய்துகாட்டவேண்டும். இதை விட்டு முடிவுவாயிற் சொன்னபடி விண்ணெண்ணங்களால் விரோதத்தை விளைக்கலாமா? மேலும் இவ்விட்டு அதிகாரம் இவளுக்கில்லை. எங்கே யென்று விருது கூறியும், சதாகாலமும் நாமே ஜீவித்திருப்போ மென்று எண்ணியும் நடந்துகொள்க. இச்செய்கை உங்களுையறியாமலே உகிக்கின்றது. ஆவகாலத்தைப்பற்றி உத்தியாக ஒருவர்க்கும் சொல்ல முடியாது, ஆனால் விட்டின்பு, அதிகாரமும் சதந்தரமும் முதல் இடைகடை யென்னும் முறையும் மருமகளுடைமைகளாகவே முடிவுபெறுகின்றன. இவை எங்காவதிலும் உங்களுக்கு அண்மையானவை யென்றே தீர்மானம். இதுபிரத்தியகூதப் பிரமாணம். உங்கள் தனிப்பட்ட செல்லாது. மருமகள் வந்த பின்பு நீங்கள் அவளுக்கு மந்திரி, உங்கள் பெண்மக்களோ வந்த வனாக்கும் வாங்கி யுண்ணும் வறுமையாளர்களாகிய அதிதிகள். அவர்கள் சொற்கேட்டு யாதொன்றையும் அவசரமாய்ச் செய்யாதிருங்கள்; அவர்கள் சொல் அம்பலத்துக்கேழுது! நல்லதங்களுடைய நாத்தியாவிய முனியலங்காரிக்கு முடிவில் வந்தகேட்டை உங்கள் ஞாபகத்தில் வைப்புகள்! அவர்களுக்கும் வற்புறுத்திச் சொல்லுங்கள்.

கள்! உங்கள் வீட்டிற்கு அண்டையயிலுள்ள பல குண்
பிணிகள் நீங்கள் செய்வதெல்லாம் சரியென்று பல புக
ஸ்துதி பண்ணி இசைவார்த்தைபேசி விட்டார்கள். உ
டம் பாடினைப் பிடுகித்தின்று வயிறுவளர்க்கும் பெருங்
கூனிகளாய்க்கடைசியில் தீராப்பகைவர்களாவார்கள்! இவர்
ர்கள் அங்குமிருப்பார்கள் இங்குமிருப்பார்கள், ஆக்கின்
கொம்புக்குப் பங்குமிருப்பார்கள் என்பதாக உங்கள் மரு
மகளிடத்தும் போய் பல பசுப்புவார்த்தை பேசி உங்களுக்
கும் உங்கள் மருமகளுக்குமே தீர்த்துக்கொடுத்த உண்டாக்
குவார்துள்! இவர்கள் சொல்லும் வஞ்சகப் புகழ்ச்சியை
உங்கள் நெஞ்சுகத்தில் வைத்து தற்புகழ்ச்சிசெய்து, கள்
குடித்த பேய்நாய்போல ஆடாதிருங்கள். “கீழோரா
யினும் தாழவுணா”, “கைபவரெனினும் நெய்யவனுயெல்
கடிவதுமற”, “துண்ணியகருமம் எண்ணித்துணி” எனப்
பனவாகிய நாழிகளின் கருத்தை சமயோசிதங்கண்டு
நினைத்து மருமகளிடத்து நடக்கவேண்டும், யானை, பாகன்
வசத்தானாலும் அதற்குப் பாகன் எவ்வளவோ பயந்து
செவ்வையான வழியில் நடத்துகிறான். மந்திரி இராஜன்
வசத்தி லுள்ளவனானாலும் அவருக்குப் பத்தி மதினை வெகு
பேரே யிருந்தல் உண்மையாகித் தன் வசப்படுத்தி
கொள்ளு. அதுபோல இங்குள்ள மருமகன்
இராச்சியத்திற்கு அரசாகப் படுத்தப்பட்ட இப்பெண்ணை
சிக்கு நீங்கள் எவ்விதமாயிட்டுக் கொண்டுமோ அதை நன்றிய
யோசியுங்கள். இவ்விதமாயித்தின் சங்கதிகளைப் புகுத்து
வீடுகளாகிய சிற்றரசுகளுக்குப் புலப்படச்செய்யலாமா? அங்
கனம் புலப்படச்செய்தல் மந்திரிக்கழகாமா? அவ்விதம்
செய்ததற்குப் பெருமையுண்டாகுமா?

இக்கூடும்ப சதந்தரம் மருமகளுக்கேயென்பது உல
கத்தாராலேயே உண்டாகக் காணப்படுகிறது. உங்களி

புதுவருவார்போவார் உங்களைப்பற்றி விசாரிக்கிறார்களா?
உங்கள் மருமகள் எப்படி யிருக்கிறாள்? பிள்ளைகள்
எத்தனை? மருமகளும் மகளும் ஒத்து வாழ்விடுங்களா? எ
ன்று விசாரிக்கிறார்களே. மேலும் ஊரில் நடக்கும் நன்மை
திமைகளுக்கு ஏதேனும் சீர் சிறப்புகள் செய்யவேண்டுமா
னல் மருமகளைக்கொண்டிருக்கிற நீங்கள் செய்துவிடுவேண்
டும். உங்கள் மகள் உங்களுக்கு எவ்வளவு அருமை பெரு
மையாக இருப்பாள் அதுபோலவே மருமகளுமென்று
உறுதியாய் நினைப்பாள் என்பதற்குப் பித்தரம்” என்பதி
னால் உங்களுக்குப் பின் உங்கள் மருமகளை உங்கள் மகனு
க்கு உபசாரஞ் செய்வதென்று உடம்பைவளர்க்கும் தாய்.
உங்களுக்கோ பெருமகனிலும் உடம்பைவளர்க்கும் பெருமை யரு
மையுடைய மகள் மருமகளை, ஆதலால் அவள் உங்களுக்கு அளி
பொமையினால் ஏதேனும் குற்றம்செய்யினும் பொறுத்துக்
கொள்ளும் கடமை உங்களுடையதே. அவள் கல்வி கல்
லாதவளா யிருப்பின் பெண் உபாத்தியாயிகளைக் கொண்
டாவது உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் நீங்கலாவது விரு
த்தாப்பிய ஆண் உபாத்தியாயிகளைக் கொண்டாவது கற்
கும்படி அவசியம் செய்யவேண்டும். வீட்டுமேல் யொழி
ந்தகாலங்களில் பொழுதை வியர்த்ததாகக் கழிக்கவிடலா
காது. அங்குள்ளியைத் தாதுரண்புனருடன் கைசேர
விடக்கூடாது. அத்தான் உங்களுக்கு மரியாதைமுதலிய ந
ன்மைகளைச்செய்ய மருமகளைத் தூண்டிவிடும். திருவள்ளு
வர் அரசியலின் முதலில் இறைமையையே ஓர் அதிகாரத்
தால் சொல்லி அதனை அடுத்த, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி
அறிவுடைமை ஆகிய நான்கு அதிகாரங்களால் கூறிக் கா
ரணகாரிய முறைமையாகக் கல்வியின் பெருமையைக் கூ
டுகின்றார். ஆதலால் குடும்பமென்னுப் அரசியலைநடத்தும்
மருமகளாகிய இறைமையின் மாட்சிமைக்கு இன்றிய
மையாதது கல்வியல்லவோ? அத்தெய்வப்புனவர் முதலில்

அறதூயையும் நீதிநூலையும் அவசியம் கற்கவேண்டுமென்று அதன்சிறப்பையும் 2-வது அவைகளைக் கல்லாமை யினாலுண்டாகும் தீமைப்பெருமையையும் 3-வது ஒருவன் கந்திருந்த போதும் கல்லாதிருந்தபோதும் கற்றவர்கள் சொல்லும் சொல்லிக் கேட்பதில் லுண்டாகும் பயனையும், 4-வது அக்கல்லிகேள்வியினால் உண்டான அறிவை யுடையவனையே அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஆதலால், இந்த கைய பெருமையுடைய கல்லியானது மருமகளுக்குத் தரு மத்தையும் பெருமையும் இனிப்பதையும் மோட்சத்தையும் கீர்த்தியையும் தந்து ஆபத்துவந்தபோது கவலையை நீக் கித் துணையாகுமல்லவோ! மேலும் "கந்திலனாபினம் கேட் கவொருவற் கொறகத்தனாழ்வு துணை" என்பதாக நீங்கள் கல்லாதிருந்தாலும் அவன் கற்றவைகளைச் செல்லக் கேட்டு அப்பெரும்பயனை விடைவீர்களே. அப்போது குடித் தனத்தில் உங்கள் கொடுங்கோல் செல்லாமல் அவன் செங்கோலே நிலை நின்று சீர்ப்பட்டு

“ஒருமைக்கட்டாங்குந் கல்லிப்பொருவர்க்
கெழுமையுமேமாப் புடைத்து”

என்றது. இவ்வகையுடைய வர்க்கல்லி உதவி செய்தலே யன்றி அவன் புத்திர மித்திரர்களுக்கும் உதவி செய்யுமே.

இதுநிற்க உங்கள் குடிதன அரசியலுக்கு வந்த மரு மகளாகிய இளையியின் பூரிக்கு அங்கமான நீங்கள் மக் திரிக்குள்ள வட்சணங்களோடு யுக்திசொல்லும் வல்லமையுடைய அருமும்புகழில் தரத்தக்க செய்கையும், எடுத்தாரி யத்தை முடிக்கும் தீரமும், அவர்களை முடிக்கும்வகைகளும், மற்றுமுள்ளவைகளும் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

இப்படி நீங்களிருக்கையில் அம்மருமகன் (1) குலவிளக்காவான். ஏனெனில் நீங்கள் முன் இவனைக் கேட் கப்போகும்போது இவன் தாயதந்தை விடத்தில் எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு விளக்கேற்றி நவீனங்கள் என்றதினாலே தான். மேலும் இவனாவே தினிளங்கும். இன்னும் இவன் (2) மன்மதசாயகம் (3) பிங்காநவாழ்வு (4) சிந்தாமணி (5) தெய்வதரு (6) தெவிட்டாத தெள்ளமுது (7) தேடாத்திரவியம் (8) புவையுரைக (9) பூவாடைகோரி எனப்பலபெயரும் வுகுறான்.

மன்மதசாயகமென்றது இவன் உலகத்து மி துந்த பரிதிவரச் செய்துயகையினாலேதான். மங்கத் வாழ்வுஎன்றது இவனால் உங்கள் சந்தன வார்த்தையாகித் தழை ததுலங்கக்குறையாத வாழ்க்கைத் துணையாக உங்கள் மகனுக்குப் பூர்வபுண்ணியவசத்தால் வந்தவளாதலாலேதான். சிந்தாமணி தெய்வதரு, தெவிட்டாத இல்லாளகத்திருக்க இல்லாததொன்றிலே” என்றதில் மனைவி வீட்டிலிருப் பாளையாயின் அவ்வீட்டில் கேட்டபொருளெல்லா மிருக்கும் என்று ஏற்படுகிறதினால் எவ்வாறுவந்து கேட்டாலும் இவள்தானே கொடுக்கவேண்டியவள். இல்லையென்பவர்கள் வீட்டில் பல்லியும்சேராது என்பதைக்கேட்டு தானநீர்மம் பரோபகாரம்செய்யச் செய்ய மனலுற்றதைத் தோண்ட தோண்ட நீர் சுரப்பதுபோல் பொருளும் இவ னிடத்தில் சுரப்பதினாலேதான். இவ்வென்றால் சித் தித்ததெல்லாம் கொடுப்ப கட்டதெல்லாம் கொடுப்பது கற்பகத்தெய்வதரு, தெவிட்டாத தெள்ளமுது என்றது, தினமும் உங்களுக்கும், உங்கள்மக்களுக்கும் இவன் இடம் அன்னபாடுதிகளால் உடல்பூரிப்பும் உயிர்

வாழ்க்கையின்மீது நுத்தலினாலே தான். தேடாததிரவியம், என்றது, நீங்கள் மற்றப்பண்ணுபதார்த்தங்களைத்தேடிவதுபோலத் தேடாமல் கிடைத்த திரவியத்தைப்போல வந்ததினாலேதான். பூவாய்க்கரசு என்றது, மற்றப்பெண்களையும் உங்கள் பெண்களையும் நற்குண நற்செய்கையினால் வென்று உங்கள் பெண்களும் அப்பெண்களுக்கும் அரசியாய் வளமுண்டாகலேதான். பூவாடைக்காரியென்றது இவ்வாழ்க்கையின் உங்கள் கீததிரயார் இவளைப் பூவாடைக்காரி யென்று அழைத்துக் கிவிட்டில் தேவதை யால் ஆவாகனமுசயது பூக்கப்போகிறதினாலேதான்.

இதனை மாயானாடுகள் உங்கள் வீட்டுக்கு வரும் போது இது பின்வீட்டன்றும் அதிகாரம் தன்னுடைய தென்றும் கிஞ்சித்தும் நினையாமல் நன்றாய் உண்ணவும் உடுக்கவும் உலாவவும் உலக இன்பத்தை யனுபவிக்கவுமே வருத்த ன்ளவளாய்த்தான்வருந்ள். ஏனெனில் கல்ல யௌவனப் பருவமாயிற்றே. அதனான அக்குறிப்பை நீங்கள் அறிந்து அவ்வாறே பித்த விலேயு யுக்தியு புத்தியுமாம். அப்படி வந்தபோது காலம் செல்லச் செல்லக் காரியங்களைக் கைக்கொள்வான் புவனையிலும் வெந்நீரால் வீழ்வேகா தென்று அவள் செய்யும் வரம்புகடந்த நடக்கைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு நீங்கள் பணிவாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் நீங்கள் பணிந்து நடப்பதினாலே நீங்கள் அவளுக்கு உண்டான சொல்லப்படுகிற பட்டப் பெயர் மாறிப் புகழ் விஷயத்தில் பிறர் சொல்லும் கோட்சொல்லையும் காதுகொண்டு கேட்கலாகாது. “பணியு மாடுமன்றும் பெருமை சிறுமை யணிபுமாம் தன்னையி ன்று”, “அந்தமறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான் குற்றமே கூறியிடும்” என்னும் தெய்வவாக்கைச் சிந்தையில் வைத்

55

துச் செவ்வையான வழியிட்டு நடந்து “பாதொரு” திங்கு கோட்டாமல் உங்கள் காலத்தைப்போதி வரவே பந்துமித் திராநகரம் மருமகள் மகன் முதலானவர்களும் சந்தோ ஷிக்க அ! இந்தமருமகள் பூர்வாண்மையில் செய்தபுண்ணிய மெ இம்மாமியாவென்றாள் உங்களை உலகத்தோர் சொல் லும்படி வாழ்வீர்கள். உங்களுக்கும், மகன், மருமகள் முத லானவர்களால் செய்யப்படும் பணிவிடை முதலானவை களால் சதா இன்பம் தெளிக்குகோரும்புதினனக் கூனி வேண்டிமா? இனி மருமகள் தானே இவள் என்னசெய்யக் கூடும். இவளால் ஆவதென்னென்று அலட்சியம் செய்யாமல் உங்களுக்குத் தெரியாதவை குறிப்புகளை உங்களை ஒரு னைவக்குப் பத்துத் தடவையு மெல்லப் போ கித்து நம்முடைய விஷயத்தால்மகள், பிறர் வளனால் உறத்தால் நமக்கு மகள் அல்லவா என்று நினைத்துப் பக் குவமாய் நடத்தவேண்டும். அவ்விடத்தில்பேசும் உங்கள் சொல் வெகு மிருதுவாக இருக்கலாம். ஏனெனில் எல்லப்பாயும் நீர் கல்லும் உருப்பெற என்னும் பழ மொழியிருக்கிறதினால் தான். மேலும் இவ் விய சொல்பயன்ப வெறுபோல கடுஞ்சொல் பயனைத்தந்தது. நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும் இம்மையும் இன்பம்தரும்” எனவும், “இவியவுளவாக இன்னாந் கூறல் கனியிருப்பக் காய் கவர்த்தது” எனவும் திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கின மன்றே. இவியவசனத்தால் கல்லையொத்த கடினமனமும் களாயும், ஆதலால் சில உத்தம குணத்தையுடைய மாமி மார்கள், மருமகள் என்பதற்கும்கூட ஆடையில் மருவிய மகள் என்பபொருள் கொண்டு தாழ்ந்த வசனமும் அன் புய் ஆதலும் சாத்தருளும் பாராட்டுகிறார்கள். (மரு விய = சேர்ந்த) ஏனெனில் தங்கள் தங்கன்மகளுக்குத்தேனை குறைசெய்தல் நம்முடைய நாய்தானே செய்திருக்கவா பொருள் கொள்வாள் என்பதினாலேதான். மேலும் நம்மு

டைய மகளுக்கு எல்லாறு உபசாரம் செய்கிறமோ அப்படியே மருமகளுக்கும் செய்வோமென்றார்கள். இது சரியான நுதல்வோ? லீலா மருமகளோ பெண், மருமகனான ஆண், இவன் பொருள் சம்பாதிக்க வல்லவன், தன்மகளை உயர்த்தித் தூக்கவல்லவன், ஆதலால் எல்லா நன்மையும் செயல்படும் பாத்திரவான் என்பார்கள். பனா, பனா, இது நன்றாயிருக்கிறது, பெண்ணைப்பெறுவதற்குக் கொஞ்சம் ஆணைப்பெறுவதற்கு அதிக வருத்தமுமா? பெண்ணில்லாமல் ஆண் வானத்திலிருந்து வானில் குதித்தானோ? ஏதென்கிலவன் என்னசெய்வான் பாணையா? அவன் உய்யும் பழமொழியினால் பெண்ணைப் பெறத் தன்னுலே அப்பெண்ணைப்பெறச் சம்பாதிப்பது என்பது பெண்ணைப்பெறவில்லையா? துபோல மருமகள் அதிர்ஷ்டத்தினுலே மகனும், மகள் அதிர்ஷ்டத்தினுலே மருமகனும் சம்பாதிக்கிறார்கள் அல்லவா? கூலேதான் பெண்ணைப் போற்றிவளர்க்க, ஆணை அடித்துள்ளாகக், என்னிடம் பழமொழிப்பட்டதுபோலும். பெண்ணுக்குப் பேயுண்டென்னும் நீதிமொழியைத் தனக்குள்ளே நினைத்துக் காமல் தன் மருமகளாகிய துரோபதியை அநீதியாய் நடத்தின கார்தாரித் தன் ஆண்மக்கள் தாறுபேரையும் இழந்த கதையைச் சொல்வது பாத்திரமல்லவோ? கணக்கன் கணக்கறிவான் தன்கணக்கைத் தானறியான் என்பதாகத் தன் குற்றத்தைத் தானையோசியாமல் மருமகள் செய்யும் குற்றத்தைப் பெரிதாக நினைத்துப் பழிசெய்து வல்லமாமியின் செய்கையல்ல. ஆயலவர்கள் குற்றத்தை எப்படி ஒருவன் ஆராய்ந்துபார்க்கிறானோ. அப்படியே தன் குற்றத்தையும் ஆய்ந்துபார்ப்பானேயானால் உலகத்தில் தீங்கெயில்லையென்னும் கருத்தையுடைய “ஏதிலாற்றிமேல்பால் தன்குற்றம் காண்வற்றிற், துண்டோமன்னு முயிர்க்கு” என்னும் குறள்வாக்கியம் இவ்வாறு

இப்படியாக இருக்கும் தீவசனங்களை நீண்டு உணர்ந்து மகன் வீட்டின் காரியாபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டபோது தகப்பன் அதில் தாதுரு சம்பந்தமும் கொள்ளாமல் உண்டுத்துச் சுடுப்பினோ அதுபோல தம் மருமகள் வீட்டிற்கு வந்தபோது தம் தந்தை யெல்லாம் அவளுக்கே ஒப்புவித்து, தாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளை யெல்லாம் கிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சிறப்பாகவும் திருப்திகரமாகவும் செய்து சீர்ப்பெயர்களைன்று மாபி உத்தியோகம் வகித்த மாதர்களையும் முக்கியமாய் இனி அவ்வுத்தியோகத்தை விடுத்த காத்நருக்கும் மாமன்களையர்களையும் வரஞ்சையாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். இனி மருமகளைப்பற்றிச் சிறிது அடியிற் கூறப்பெடுக்கிறோம்.

மருமகள், தனவீட்டுக்கு அரகியாயினும் அரசிக்குரிய அரங்கங்களெல்லாம் அவசியம் வந்திருக்கவேண்டும், அவை, இறைமாட்சி, கல்வி, அறிவுடைமை, குற்றம் கழித்தல், பெரியாரைத் துணைகொள்ளல், சிறந்தியல் சேரமை, தெரிந்து செய்யும் திறம், வலியுறுத்தல், காலமறிதல், இடமறிதல், தெரிந்துதெளிதல், தெரிந்து வினையாற்ற்தல், உதற்குத் தழுவுதல், மறவாமை, நீதி, துன்பஞ் செய்யாமை, தாதுணர்வியம், ஊக்கமுடைமை, சேரம்பலின்மை, இடுக்கணாழியாமை முதலியவைகளாம்.

(1) இறைமாட்சி, அதாவது, மனைமாட்சியென்பது போன்றது. “மனைத்தக்க மாண்புடையளாகித்தற்கொண்டான் வந்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை” என்றவாறே இவ்வுறத்துக்குத் தகுந்த வளம், மாட்சிமை, கம்பு முதலிய குணங்கள் அந்த இறைவிக்கு நிவண்டிவதே யல்லவோ. இதை மாட்சி யென்பதை இவ்வுறவினுட்கி யெனக் கொள்ளவேண்டும்.

50 மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.

(2) கல்வி, கேள்வி, (3) அறிவுடைமை, இவைகள் மருமகளுக்கு அவசியம் வேண்டியன என்பதைப் பற்றி மாமி விஷயத்தில் சொல்லியிருக்கிறோமே. இவை குடித்தன அரசிக்கு இன்றியமை. அதனும் இவற்றை அங்கேகாண்க.

(4) குற்றங் கடிதலாவது, தான், கண்டவற்றை யெல்லாம் விரும்புதல், குற்றாதங்கொள்ளுதல், இரப்போர்க்குப் பிச்சையிட உலோட்செய்தல், வீன்பெருமை வகித்தல், அற்பச் சந்தோஷம், பெரியோரை மதியாமல் தன்னைப் புகழ்தல் முதலிய தீங்குகளை நீக்கிவிடுதலாம்.

(5) பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளலாவது. பெரியவர் வளாகொண்டவனவான்மாமி நாத்தி மாமனும் கொழுந்தன் முதலியவர்களை தான்செய்யும் இல்லற அரசுக்கு இன்றியமையாத துணையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

(6) சிற்றினஞ் சேராமையாவது, கொன்சொல்வதே குலவிருத்தியாகவும், பல்பண்டங்களைப்பிடுங்கித் தின்னு வதே பெரிய உத்தியோகமாகவும், முகஸ்துதியும் புறங் கூறுவதுமே முக்கிய கடமைபாகவும், உள்ள ஆண்டை வீட்டுக் குண்டுணிமாந்தர்களை சுஷணப்பொழுதேனும் சேராம லிருப்பதாம்.

(7) தெரிந்துசெய்யும் திறமாவது, கணவன் மாமி நாத்தி மாமனரிவர்களுக்குத் தக்க பணியிடை முதலியவைகளை ஆராய்ந்து அமைந்து அவர்கள் இவளைப்போலத் தேர்ந்தெடுக்கிடைப்பாளோ என்று சொல்லும்படிச் செய்தலாம்.

(8) வலியுறுதலாவது, எந்தெந்த வேலைக்காரர்கள் எந்தெந்தவேலைகளைச் செய்வார்களென்று அவ்வவர் வல்லமைகளையும் நன்றாய்ந்து கொள்ளுதலாம்.

59
மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.
(9) காமைறிதலாவது, என் முதலியவர்களது சமய மறிதலாம்.
6178
(10) இடமறிதலாவது, தந்தையும் ஊர், நாடு முதலியவற்றின்குணத்தை யறிதலாம்.

(11) தெரிந்து தெளிதலாவது, மேற்சொன்ன காலத்தையும் இடத்தையும் அறிந்து எததை எப்படி எப்படிசெய்யவேண்டுமோ அததை அப்படிச் செய்வதற்குமுந்திலுலோசித்துப் பின்புசெய்தலாம். "துண்ணியகருமம்எண்ணித்துணி" என்றவாறு, ஒருசிறிய காரியமாயினும் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும். மழைகாலத்துக்கு விவண்டியவைகளை வெயிற் காலத்திலும், வெயிற் காலத்தில் வேண்டியதை மழைக் காலத்திலும் தெரிந்துச் செய்பாதித்து வைக்கவேண்டும்.

(12) தெரிந்து வினையாளுதலாவது, இன்னினனார் இன்னினனவேலைகளைச் செய்ய வல்லாரானத் தெரிந்து கொண்டு பின்பு அவ்வேலைகளை அவர் வசம் கொடுக்க மிறமையாம்.

(13) சுற்றக் தழுவலாவது, இவர் ஏழைமான்னும் இவர் செல்வரென்றும் எண்ணாமல் தன் சுற்றக்கார சேர்ந்து வாழ்தலாம். ஏழைகளானால் க்குவதும் செல்வரானால் கொள்வதும் கூடாது. ஏழைகளை பின் செல்வராவார். செல்வர்களே பின் ஏழைகளாவார் என்பதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கிறோமே.

(14) மறவர்மையாவது, எந்தெந்தக் காரியம் நாயார்க்குச் செய்யவேண்டியதோ அதை அவர்களுக்குச் செய் மிறவாம லிருப்பதாம்.

(15) நீதி அல்லது செங்கோன்மையாவது, தன் வேலைக்காரர் முதலியவர்களை நீதி நடுவு நிலைமையாக நடந்து கொள்ளுதலாம்.

(16) துன்பஞ்செய்யுமையாவது, தன்னைழியர் இரப்போர் ஏழைகள் முதலானவர்க்கு யாதொரு துக்கத்தையும் செய்யாதிருத்தலாம்.

(17) தாகுண்ணிமாவது, தன்னோடு பழகினவர் தங்களுக்கு முட்டுப்பட்ட பதார்த்தங்களைக் கேட்டால் அவைகளை மறுக்காமல்கொடுப்பதும்.

(18) ஊக்கமுடையவாவது, தற்காரியங்கள் செய்வதில் மனம் கொராமலிருப்பதாம்.

(19) சோம்பலின்மையாவது, சம்ஸாதத் தவிர வேலைகளைச் செய்வதில் கஞ்சித்தும், சோம்பலில்லாமல் இருப்பதாம்.

(20) இடுக்கணுழியாமையாவது, மாமி நாத்தி முதலியவர்கள் செய்யும் துன்பத்திற்கு மிகவும் மனம்வருந்தா திருப்பதாம்.

இவ்விருபது குணங்களும் அமைந்த அரசியாகிய மருமகளை மாமி எத்தனையாக வைத்திருப்பாள் என்று இந்நினைப்படிப்போரே ஊகித்து அறியவேண்டும். மாமிமைய மருமகளுக்கு ஒருவரின் சரமிமனம் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் மருமகனொன்று படைத்துக்கொள்ள மாமிமையே காரணியாயிருக்கிறதிலே தான். இம்மாமிமைய மருமகளுக்குக் குருவென்றும் மக்கியென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறோம். குருவென்றே சேனைத்தையில் பிரகாசிவானது.

எந்திரியின்றி மன்னவன் உலகம் ஆளான். ஆனாலும் மருமகள் குடும்பத்திற்கு அரசியாயினும் அம்மாமியாகிய மத்திரி சொல்வழியே நடத்தவேண்டும். சேனை குருவைப் பரிபாலிப்பவனாயினும் குருவின் கட்டளையை மீறலாகாதன்றோ? அதுபோலவே மாமிமைய உபசாரமுதலியவற்றால் காப்பவன் மருமகளாயினும் அவள் கட்டளையை மீறிடக்கலாகாது. பொன்னான் மருமகனாகியவனான லோர் மாமி வேண்டுமென்றும், கொடும்பாலியானவன் கொண்ட மாமி வேண்டுமென்றும் பழகொழிகளிருக்கின்றனவே.

“மூப்பிலாக் கூறிவாழ்க்கை முனையிலா-அரசன்வீரம் காப்பிலா வினைநீட்டும் கரைசிலா திருந்தளி கோப்பிலான்: கொண்டகோலம் குருவிலான்கொண்ட [ஞானம்] ஆப்பிலாச் சகடுபோல அழியுமென்றுரைக்கலாமே.”

என்றவாறு, தன்னைவிட வயதுசென்ற மாமிமருமகளது குடிவாழ்க்கை முதலியவைகள் கையாணியில்லாத பண்டியைப்போல அழியுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே. இடம்பொருள் எவ்வளவு முதலிய எல்லாமிருந்தபோதிலும் மாமி சில்லாத மருமகள் வாழவு வாழ்வாமா? “கலப்பணத்தைப் பார்க்கிலும் ஒரு கிழப்பினமே மேல்” என்னும் பழமொழியிருக்கின்றதே. மாமிமையப்போல் மரத்தால் செய்வித்தப் பூசித்து வளம் பெற்ற மருமகள் கதைமொன்று வழங்கி வருகின்றதே. அஃதாவது—

“ஒரு வர்த்தகன் தன்னைவிட ஆறுமாசத்திற்கு வேண்டியவன் முதலிய பண்டங்களை மொத்தமாய் வாங்கித்

தினம் இவ்வளவு செலவழித்து நீசாப்பிடவேண்டுமென்று திட்டம்செய்து வியாபார விஷயமாய் வேறொருராஜ்யத்துக்குப்போய்கிட்டான். போனபின்பு ஓர் நாள் இவன் தனக்கு மாமியார் இல்லாத குறையினால், ஐயோ! மாமியாரில்லாத வாழவும் வாழ்வாமா? அண்டைவிட்டு அவர்மேலு அத்தையை வைத்து அவள் ஏவல் கேட்டு சொஸ்தமாய் வாழுகுமா என்று ஏங்கி தெருத்திண்ணையில் வந்து விசனமாய்க் காந்திருந்தான். அப்போது அவ்வழியாகப்போன ஒரு சன்னியாசியை யழைத்துப் பூசித்துப் பிச்சையிட்டு அவன் வேண்டுமோளால் தன் துக்கத்தை வெளியிட்டான். அச்சன்னியாசி இவன் மேதக குணத்தையும் கபடினமையையும் பேசினமையையும் அறிந்து அவன் நீ ஒன்றற்கும் பயப்படாதே; உன்குறையை நான் பபோதே நீக்குகிறேன்! பூர்வத்தில் ஏகலவன் என்னும் வேடன் துரோணசாரியைப்போல் ஒரு உரு செய்து வைத்து சிலவித்தை கற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்தானல்லவோ? அதுபோலவே நான் செய்துகொடுக்கும் உருவத்தை வைத்துப் பூசியென்று ~~இவன்~~ வலுவை உபாத்த அகிலுள்ள சுட்டுவிரல் நடுவிரல் ஆகிய இரண்டையும் நிரித்தது இரண்டு என்று காட்டும் பாவனையாய் மரத்தாலோர் உருசெய்வித்துக் கொடுத்துப்போனான். அதுமுதல் இவன் அம்மரத்தாலாகிய மாமிஉரு காட்டிய இரண்டுவிருளையே இரண்டாக நினைத்து இரண்டுபடி அரிசி சமைத்து இரண்டுவைக்கறி இருவகைக் குழம்புசெய்து முதலில் அவ்வுருவுக்குப் படைத்துப் பிறர்க்கு இட்டித் தானும் உண்டு கணவன் வைத்துப்போன பதார்த்தங்களை யெல்லாம் விரைவிற செலவிட்டுக் கடனும் பட்டிருந்தான். குறித்துப்போனகாலத்தில் அவ்வர்த்தன் வந்து தன் மனையாள்செய்த விபரத்தைக்கண்டு பொருடில் தன் மனைவியைச் சினந்து நீயும் உன் மரமாமியாரும் வெளியில்போகவேண்டுமென்று துரட்சிவிடவே

இவள் அம்மாமியைத்தாக்கி இடுப்பில்வைத்துக்கொண்டு மரத்தாட்டுக்குள் பிரவேசித்துப் பொழுதுசென்றதினால் அப்பிரகங்களுக்குப் பயந்து ஓர் மரத்திலேறி மரமாய் மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஓர் கிளையில் உட்காந்து நிவ்விருண்ட இரவைக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். உடுத்த லூரில் புகுந்து கொள்ளையடித்துக்கொண்டி சில திருடர் அம்மரத்தடியில்வந்து தாங்கள் கவர்ந்த வஸதுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பொருள்களையும் அவர்களை லுருருவாக்கொடுத்து மற்றவர்கள் அவனைப்பார்த்து நீ இங்கு இரு, நாங்கள் அவ்வுருக்குப் போய் வருகிறோம். நாங்கள் மீண்டு இவ்விடம் வருவதற்குள் பொருட்களையெல்லாம் விட்டால் இவைகளை இவ்விடமே புதைத்து விட்டு நம்மூர்க்கு வா என்று சொல்லித் திட்டம்பண்ணிச் சென்றார்கள். அவன் அப்பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு அட்காந்திருக்கையில் அம்மரக்களையில் இக்கள்வனுக்கு நேரே யிருந்த அப்பெண் தாக்கக் கைகையிலிருந்த மரமாமியைக் கைநெகிழவிடவே அது தொப்பென்று அங்குள்ள நிலையில் விழுந்து அவனைக் கொன்றது. உடனே மேலிருந்தவன் மெலுக்குவைப்பட்டு விழித்துக்கொண்டு, ஐயோ! மாமி கீழே விழுந்து விட்டாளே யென்று ஏங்கி மென்மரத்தைவிட்டிடிந்திப்பார்ந்து, ஆ என் அருமந்தமாயி! என்னைக் கொல்லவந்த இக்கள்வனைக் கொன்றுஎனக்கு இவ்வளவு தீரவியுமும் கொடுத்தாயல்லவோ, உன் அருமையைநானென்னென்றுசொல்லேன் என்று வியந்து மகிழ்ந்து மாமாமியையும் மட்டற்றதிரவியத்தையும் வாரியெடுத்துக்கொண்டு வந்தவழியே மீண்டு வரும்போது அன்று இரவு மனைவினைப் பிசிந்த வாஸ்தியால் அதிகாலையில் மணவாளன் ஆற்றாமல் தேடிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு கலந்து அவனிடம் மாமிமருமையைச்

சொல்லி அவளால்வந்த திரன்பத்தையும் கெடுத்து அவ-
லை விடக்கப்பட்டு வருந்தினாள்.

“பெரியவரத்துணைக்கொள்” என்றபடி மதியைத்
தனக்கு இன்பியற்முறையாகத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டும்.
ஒரு மருமகனாக வந்த மடந்தையரே! மாமிபைத்து நாயாகக்
கொள்ளாமல் அவளை அலட்சியம் செய்வீரேல் உங்களுக்கு
யார் துணை நிற்பார்கள். உங்கள் தாயதந்தைகளை வஞ்சி-
கள்? அயலவர்கள் வருவா? அல்லவோ கொள் முட்-
டிக் குட்டிக் கலகம் செய்து கொள்ளுதலில் டிடுகிறத்
தீன்று வயிறுவளர்க்கும் குண்ணிகள் வருவார்களா? உங்-
கள் பிள்ளை குட்டிகள் அன் டன் பித்திந்து எடுத்து
வளர்ப்பவர்களாயா? உங்களுக்காயினும் உங்கள் கணவர்க-
ளுக்காயினும் ஒரு தோய் கொடுகள் வந்தால் பரிந்துரைப்-
பவர் எவர்? கண்ணில்பட்டால் கரிக்குவருவதில்பா-
வ்கரிக்குமா? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்: உங்-
களிடமிருள் பொருள் இருந்தால் அதைப்பறித்துத் தின்-
னச்சில அற்ப சினேகிகளா அல்லது இச்சுவார்த்தையாடிப்
பசப்புவார்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவுவார்களா
அணுவளவேனும் நினைக்கவேண்டாம். அவர்கள் சொல்-
லில் நம்பிக்கைவைத்து உங்கள் மாமிகளை அலட்சியம் செய்-
யாமல் இருங்கள். மாமி உங்களுக்கு என்னகொடுமைசெய்தா-
லும் உங்களைப்பற்றிய தவலை அவளுக்கே யன்றி மற்றயாருக்-
ளும் வராது. உங்களைச் சீதுமாறுள் செய்கிறாளென்று அவளை
ஒருக்காலும் வெறுக்கலாகாது. நல்லகுருநாதன்நம்மை வரு-
த்துவது. கொல்ல வல்ல நல்லவழியிற் கூட்டு தற்கே”
என்ற வண்ணம் உங்களை வருத்தி விட்டுவேலைகளை வாங்கு-
கிற நீங்கள் பின் நல்லவழியில் நடந்து கூகப்படும் பொ-
ருட்டேதான். அவளுடைய கடுஞ்சொற் பிரயோகத்திற்கு
அஞ்சியுள்ளதவைகளைச் செய்யவேண்டாம்.

“இனிமவர் என்சொல்லும் இன்சொல்லே”
இன்சொல்லையுமொழியும்நீர் காளுந்தும்
வெடார வெய்தெனிடம் நோய்தீர்க்குமெப்பொடிப்பச்
சிங்கி ளிரந்தும் கொலும்.”

என்றதில் இனிமை மனவர்கள் சொல்லுங் கருவிகள்
கள் இன் தையே கொடுக்கும். பதைவர்களெல்லாம்
இனிய சொல் அன்பத்தையே கொடுக்கும். சொல்லமென்-
னும் வந்து போயிடுகின்றன. வேயப்போக்கும், விஷம் கு-
ளிர்த்தாயினும் உயிரைக் கொடுமென்று சொல்லி யிருக்-
கின்றதே. மாமி அடாததை ஒருக்கால் செய்யினும் அதைப்
பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உங்களையெல்லாம் உங்கள்
கண்ணைக் குத்தி தென்று அதை அறுத்து எறிவிர்களா?

“இன்னொருவன் உன் பாலரல்லவோப்
பொன்னாகப் போற்றிக்கொண்டிடும்-பொன்னெடு
நல்லிற் சிறைத்ததிநாடோறு நடித்த தன்
இல்லத்தில் அன்பு”

என்றதில் துன்பஞ்செய்தவர்களாயினும் அகற்றக்கூடா-
தவர்களை அவசியம் துணையாகக்கொள்ளல்வேண்டும். பொன்
முதலிய பண்டபதார்த் துணையும் விட்டைக்கொளு-
த்தி நாசப்படுத்திய நெரு நாடி சமையல் முதலியவை செ-
ய்கிறதற்கு மறுபடியும் கட்டில் உலக்கத்தார் வைத்துக்
கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொல்லி யிருக்கின்றதே.

“அழலிவீங்கானணுக எஞ்சி
நிழலிவீங்கானிறைந்த நெஞ்சுமோ
பெத்திறத்தா சானுக்குமத்திற
மறத்திறநிரியாப் பரிச்சி வழிபாடே.”

என்றதில் குளிர்ந்து அஞ்சி நெய்ப்பை மூட்டி அதன் பக்கத்திருந்து கண்ணெதிர்ப்பை விட்டு நீங்காம லாக அதில் விழாமலுமிருப்பவர்போல் குடிவா கஞ்சி அவன் நிழல் அவனைவிட்டுப் பிரியாததுபோல அவனேறி ஒற்றுமைப்பட்டு அப்பா எந்தவகையில் சந்தோஷப்பாரே அந்தவகையாகிருந்து தாம் அப்பா சகாப்தம் நடந்து வருவான் சிஷ்யன் என்று சொல்லி யிருக்கிறதே. அதுபோல நீங்க ளும் மருமகன் சாகிய உங்களை அஞ்சி நெய் யன்றிச் சூனியிலை யெனவும் அவனை இன்றியமையாத பொருள் எனவும் என் னி அவன் கோபித்துக்கொண்டிருந்து அப்பாவுக்கும் சந் தோஷம் கொண்டபேர்தான் அப்பாவுக்கு நடவாமிலு மிருக்க வேண்டும்.

கைமருமவேந்தனமக்கென்று கண்ணித் த செவ்விதெரியா யுரையற்குல்லவா
என்மையனேனுமபரிதமபா
கண்ணனுள்வெயர்ப்பினன்.

என்றதில் அரசன் நமக்கு கலப்பா னு வேண்டியதை வேண்டியபோ தி அடிக்கடி ஒரு வர் அவன் சமயமறியாது கேட்கலாகாதே. ஐயோ அவன் ஒவ்வொரு சமயம் நமக்கு என்று னப்போலிருந்து மிகவும் அருமையானவனானே என் ன சால்வியிருக்கிறபடி நமது மாமி நமக்குச் சரசுமாதாரே யிருக்கிறாளென்று வேண் டியவகளை நச்சு நச்சென்று கட்டுத் தொந்தரை செய்ய லாகாது. செய்தால் அவன் ஒன்றாகருத்தும் அநேக நா னைய அதுபவமும் உடையவராதலால் அவளுக்கு அநேக விபரீத எண்ணமுண்டாகி உங்களை வெறுத்துத் தாடிக்க இழுண்டாகும். மணவாளனுக்கு வெறுப்பு வர நீங்கள் நடந்துகொண்டபேர்திலும் அவருள் ஒருகால் மன்னிக்கப்

படுகிறீர்கள். இவளுக்கு அவ்வாறு நடந்துகொண்டால் அன்பு உங்களுக்கு ஒருகால் மீட்சிசெய்யலாம். ஆகையால் இவளை உங்கள் கண்ணாகவும் மனவாளனைக் கண்ணெதிராகவும் எண்ணி மிகவும் அருளுத்பெருமையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். இம்மாமிய உங்களுக்கு சமுசாசிஷ்ணம் மரத்துக்கு வேர் ஆவான். இந்த வேரின் உபசாரமாகிய நீ வார்த தல் முதலியவைகொத்து வந்தால் கணவன் மாமன் நாத்தி ஆகிய பூ கிளை, இலைகளாகும் உபபயிப்பெய்து கொழுந் தன்மார்களாலும் நீங்கள் குறை கூறப்படாமலிருப்பீர்கள். ஒவ்வொருகால் உங்கள் கணவன் தன் உத்யோக உஷ்மத் தினலும் வருவார்ப்பாவாருகளை வசதித்து அலைத்து அலுத் தமனத்தினலும் தன் தாயை அலக்கியம் செய்தாலும் செய்வான். அத்தனிலேயே நீங்களும் அவனை அலக்கியம் செய்யலாகாது. அவன் தன் மகனாகையாலே அவன் செய் யும் அன்மையுந் தம்மக்களையும் பொறுத்து மறந்து மன் னிப்பான். நீங்கள் செய்யும் அற்பக குற்றமேனும் பொறுப்பதுமில்லை. மறப்பது மில்லை. மன்னிப்பது மில்லையே. நீங்கள் உங்கள் மனதில் மகி இன்றி சரியாய் நடந்து கொண்டால் அப்பாடும் வருவது என்று படுவதுபடுவீர்கள். 'செய்தக்கவல்லசெய்க்கெடும் செய்தக்கசெய்யாமையானும் கெடும்.' என்றதில் செய்யத்தக்கவை அல்லாதவைகளைச் செய்தாலும் ஒருவன் கெடுவான். செய்யத்தக்கவைகளைச் செய்யாதிருந்தாலும் கெடுவான் என்று சொல்லி யிருப்ப தினால் மாமி முதலிய பெரியோர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதை முதலியவைகளைச் செய்யாமலிருப்பதும் கெடுதியேயாம். எவர் பேச்சுக்கும் போகலாது. நம்முடைய வேலையைநாம் பார்த்துக்கொண்டு போவோ முன்பது சில ருடைய கொள்கையா யிருக்கும். அது கூடாதே. உங்கள் வீட்டில் உன் சகோதரிகளை நீங்கள் விட்டு வந்தீர்களே. இங்கே உங்களுக்குத் துணை நாத்திகள்

அவசியம் வண்டி மல்லுலேரி அவர்களையாரெனில் உங்கள் நாத்திமாற்றேயாம். அவர்கள் இந்த வீட்டினின்று ஒரு வீட்டுக்குப்போனவர்களல்லோ? அவ்வாறு போகிறவர்கள் வோ? இவர்களால் நடந்து என்ன ஆகப்போகிறது எல்லாம் அவசியம்செய்து வெறுக்க லாகாது. மெய்தால் உங்களுக்கு நுகரலே வெகு தீங்குகள் வந்து சம்பவம். துரும்பும் கலத்தண்ணீரைத் தேக்குமே." அவர்கள் இவ் சொல் அவர்களுடைய தாய் தந்தை அண்ணன் மார்கள் கூடிய சபைக்கு ஏற்கும். உங்கள் சொல் அவ்வம்பலம் ஏழாமா? அங்கனம் ஏழுதிருக்க உங்கள் கதி என்னவாகும்? அதோகதிதான். நல்லதங்களை கதையை உங்கள் ஞாபகத்தில் நன்றாய் வைப்புகள். நல்ல தங்களை நன்னடைக்கையுடையவளர் யிருந்தும் தன் நாதியாகிய மூன்றிலங்காரியின் கொடுமையால் தற்கொலைசெய்துபோண்டாள். அத்தன்மைபான கொடுமையின்களாகிய நாதிகளிடத்தின்று நல்லவளென்று மிகுதிக்குத் திறமையல்லவென்பதற்குத் திறமை. 'மிதுதியால் மிக்கவை செய்தாந் ததான்சன் தருதியால் அன்னவாவிடல்' என்ற வரி நாதிகள் அனாதை நம்மை நடந்தினால் நம் முடைய நன்னடைக்கையினாலும் பொறுமையினாலும், நாமேன் இவ்வாறு இவ்வாறு நடத்தினோமென்று தம்மைத் தங்களை அவர்கள் வெறுத்து அடங்கும்படி வென்று விடலாமே. அப்படியே மறுநாத்திகளுக்கு நன்மைசெய்து ஞாலும் நாம் நல்லவழியில் நடந்து வருகிறோமென்று உங்களை நீங்களை மெச்சிக்கொண்டு திரியலாகாது. அங்கனம் திரிந்து நடந்தால் அந்நன்மையெல்லாம் திரியாய் முடியும்.

"தன்னவப்பிப்பான் புகழ்தல் தீசகடர் நன்ன செந்நின்றுவளர்த்து ஞால்-தன்ன வியாபமையன்றே வியப்பி வதிப்பம் - வியப்பி மன்றே நலம்." என்று சொல்லியிருக்கிறதே.

ஆதலால் எவரிடத்திலும் உன்மைபேசி ஒத்துடக்கவேண்டும். இங்ஙனம் சாஸன நன்னிலையி ன்ரூது பிசகினால் உங்களுக்கு நிழிவுவருமென்பதில் சந்தேகமுண்டோ? இல்லை. "தலைமுறிந்த மயிரனைவர் மாந்தர் நலையின் ழிந்தக்கடை." எனச் சொல்லியிருக்கிறதே.

இங்ஙனம் நடந்து கொள்வதைச் சிலர் விட்டுத் "சூரம் பாயினும் விரியும்பேசேல்" என்று வாய்க்குத் தைப்பி மறந்து, "கொண்டவன் பலமிருந்தால் கூடாது" சண்டையிடலாம்." என்பதே உறுதியாகக்கொண்டு இவ்வனைக் கைவசப்படுத்தித் தம்மைத்தாமே மெச்சிக் காணாது "வல்லிடிவழக்கைச் சொல்லடிமாமிய" என்று மாமியை வலியச்சண்டைக்கிழுத்து வருவார்போவார் எல்லாம் சிசிக்க லார்புச் சீலையை இடையில் வரிந்து கட்டி மலிவாக் கத்துக்கு ஆரம்பிக்கிறார்கள். இதுவாசிப்பாடுக்கு அல்லது மிகு கோ? அறிமே! இவர்கள் பேசும் பழையோ துரப்பாணை வாயோ பின்ப்ப்பதை தோற்றமா - மெத்தோற்றம். இப்படியாகச்சண்டையிட்டு வம்புபளர்த்து கும்பு கூடச் செய்கிறார்கள். மாமியோ இவ்வாறு கும்கள் வாயில் தலையிறைக் கொடுத்துத் தள்ளாமையால் தத்த தரையில் விழுந்து ஐயோ தெய்யெமெ யென்று அலறித் துன்பகடலில் ஆழ்ந்து விடுகிறார். ஐயோ இது ஒன்று தானா? தாங்களும் தங்கள் கணவர்களும் நன்றாய்க் கொழக்க ருசிகரமான பதார்த்தங்களுடன் தின்றுவி மாமி நாத்திகட்கு வறட்டுப் பருக்கையும் சாறும் வெடு வெடுத்த முத்துடன் வயிற்றுக்குப் பற்றும் பற்றாமையு மாக இடுகிறார்கள். ஐயோ! இச்சொல் இவர்கள் தம் தாய் தந்தையர்கள் விட்டிலிருந்து கொண்டுவந்தார்கள்! இல் லையே. அங்ஙனம் மிருக்க இயிவது கொஞ்சம் ஞாலும் மர நாத்திகட்கு மனத்திருப்திதான் ஏன் வட்டிக்கலாகாது?

மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.

“ஆப்பெரி முகமலர்ந்தேயி சரித்துண்மைபேசி
உப்பெரிக்குழிப்பாலும் உண்பதே அமிர்தமாகும்
முப்பழமொடுபாலன்னமுகம் கிடுக்கிவராயின்
கப்பியபசியுட்போக்கிக் கடுமட செல்லலாமே.”

என்று பெரியோர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்களே.
ஐயோ இவ்வாறு மாமி வாழ்ந்திருக்கிறாள். இவ்வாறு
தகையினம் மிகுந்திருக்கின்றதல்லவோ? இவ்வாறு
லேயே, பரமபுகழ் மதயாஜைப் பொத்த கர்வத்
தாலுமச் சிறித இச் சிறுமாதுகள் வீண்போமா? முன்
னந்தநாழி பின்னனக்கு மல்லவோ? “முற்பகல் செய்யிற்
பின்பகல்வினையும்” என்பதாக, முன்னே ஒருவர்க்குச் செ
ய்த திருப்பித்தங்களுக்கே வந்து சம்பவிக்குமென்பதை
என் உணராதிருக்கிறார்களோ அறியோம். குடித்தனமாகிய
அரசாக்கியின் அதிகாரம் தங்களுடையநீதியை நீதியென்
னும் நெருப்பதான தீயங்கள் நெற்றிக்கு நேராயிருக்கிற
தே அது தங்களைக் கடுமென்றுகூடத் தோன்றுகிறதில்லை.
வரியானா வலியார் அடித்தால் வலியானாத் தெய்வம் அடி
கூட மென்னும்” பழமொழியையும் கவனிக்கிறதில்லை. “வலி
யான எழுந்ததே வாய் வல்லவனாடியதே பம்பரம்”
என்று நினைத்து இப்படி அநியாயம் பண்ணுகிறார்கள்.
இத்தன்மையானவர்கள் தங்களை யடங்கினால் அடங்கு
ம யன்றி மற்றவர்களால் அடங்குவார்களா? இக்கொ
டிய சசியைக்கொடிக் கண்டுதானே பெரியோர்கள்

“ஆலகாலவிஷத்தையும் நம்பலாம்
ஆற்றைப் பெருங்காற்றையும் நம்பலாம்
கோலம் மயினை நம்பலாம்,
பெரும்வேங்கைப்பூயையும் நம்பலாம்,

மாமிமருமகள் வாழ்க்கை.

காலஞர்விடு தூதரை நம்பலாம்,
களள்வேடர் மறவரை நம்பலாம்
சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினால்
தெருவில்நின்ற தியங்கித்தவிப்பதே” எனவும்,

“சேய்கொண்டாரு கடுவச்செம்மலுடையவர்ப்
பாய்கொண்டாரு பனியும்பட்டசுசரத்தானே
நோய்கொண்டாரு மிகுதாளலாம் தூதுவா ளாவும்
பேய்கொண்டாரு வங்கொளலாம் பெய்கொளலாதே”

எனவும் சொன்னார்கள். இப்பாடல்கள் ஆணையாக
மாதர்கள் வருத்தும் கொடுமைகளினால் சொன்னதாயினும்
தம்மைப்போன்ற மாதர்களாகிய மாமி நாத்திகனாயும் வரு
த்துவதினால் அவற்றின் பொருள் இவர்களுக்கும் அவ்வயகு
மெய்யவேண்டுமல்லவோ? சிவஸ்திரீதர் தம்புருஷனையே
தடைமீறிப்பேசின அநியாயம்கேய்கிறார்கள். இதனைக்கண்
கூடாகப்பார்த்து ஒளவையார்,

“இருந்தங்கிதம்பேசினரொஃ இப்பேன்பார்த்து
விருந்துவந்ததன் பன்விளம்பச் சிறுந்தடியாள்
பாடினாள்பேய்ப்பாட்டைப் பாடினாள்செந்தூர்
சாடினாளோடோடத்தான்” என அருளிச்செய்தார்.

மாமியார்க்குள்ளே மருமகள் அடங்கி ஒடுங்கி நடக்க
வேண்டு மென்பது, மருமகள் அனுபவமுதிராத சிறுபெ
ண்ணுயிருத்தலாலும் குடித்தனப்பாங்கு அறியாமையாலும் இ
வைகளைக்குட்சிஷயமரியால் வாய்க்கற்றுக்கொள்ளவேண்டு
தலாலும் அன்றோ? இக்கருத்தைவிட திலர்மாயை நீளன்ன
சொல்வது நானென்னசெய்வது என்று அறியாத துமைய
போன்ற ஒப்புடையாள் (ஓரந்தி) மத்துனடை யார்முதல்
கருடன்பதைத்துவிண்வாதம் செய்து பிறந்த நெய்குடிப்புரு

ந்தகுலத்துக்குப் பழி உண்டாகும்படி தனிவழி நடந்து தன்னை மாறியாய்த் தாய்விடுபோய்ச் சேருகிறார்கள். இவைகளை யாப்பிட்டு ஒய்ந்து பாராமல், அத்தாய் வீட்டார், “வாழ்கிறீர் பெண்ணைத்தாய் கொடுத்தது” என்பதற்கிணங்கச் சனிகை பாராட்டிச் சம்பந்திகளோடு கட்டைக்கு ஒட்டிப் புகட்டித் துசம் எடுக்கிறார்கள். இது குட்டி குரைத்துத் தாய் மனைவைத்த தையாக வல்லவோ புகிறது. இப்படித் தானம் என்பதை என்னும் நினையாமல் வாழாவெட்டி (வாழ்வகற்றி) என்னும் பேர்படைத்துத் தாய்விட்டு இந்தச் சண்டிகள் வெந்த வெட்டிப்பருக்கையைத் துன்று சுமாவாவது இருந்து தங்கள் காலத்தைக் கழிக்கிறார்களா? இல்லையே. தங்கள் சீக்கோதரர்களுடைய மனைவிகளைத் தாறுமாறுகவைவதும் கோள்முட்டுவதும் குத்தி ரஞ்செய்ய மாணதொழிலில் இருந்து குடும்பக் கலக்கிக் குடுவையைவேறுக்கிக் கேரலாகலம் செய்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் மாமிவீட்டார்க்கு வட்டிக்கு வாங்கின சுனியும் தாய்விட்டார்க்கு அஷ்டமத்துச் சுனியுமாக அல்லவோ எண்ணப்படுகிறார்கள்.

இவர்களைக் கொண்டு ஸணவர்கள், பிடாரிகளைப் பெண்டுபிடித்த பித்தர்களாக அலைவாரென்பதற் சந்தேகமுண்டோ? தங்கள் விதியைநொந்து மதியுமயங்கி நிற்பதேயன்றி வெளியில் ஆண்கிந்தங்கள்போலப் புறப்படும் உலாவுவார்களா? “பெண் கொண்ட பேர்பட்ட பாட்டையும் கேட்டையும் பேசுவோமே நெஞ்சமே” என்றருளிய குணங்குடி மஸ்தான்சாயபு அவர்கள் திருவாக்கை வியந்து திரிவார்களன்றி வேறு என்ன செய்வார்கள்? பரிதாபம்.

இப்படிக்கூட அவர்கள் மாணத்தையும் குடும்பப்பெருமையை இவர் நாசமாக்கிக் கடைசியில் அடையும் பயன் என்ன? உலகத்தார் இவர்கள் முன்னிலையில் தூற

ருதே போனாலும் புறத்தில் பலவாறு தூற்றுவார்களல்லவோ? இதனை நன்றாய் ஆலோசிக்கவேண்டும்.

நாங்கள் என்னசெய்வோம், மிகவும்பொருளிருந்தால் பட்டாநாத்திகளுக்குத் திருப்தியாய் மரியாதை முதலியவை செய்து தினம் மகிழ்ச்சி செய்யும் அங்கணம் பொருளில்லாநாதினால் அவர்களாலும் என்னையும் எல்லார்களையும் உண்டாக்கின்றன” என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அது வாஸ்தவமானதே. பொருள் இல்லாமற்போன போதிலும் அன்பு அடக்கம், பொறுமை, அறிவு, நன்னம்மா மனம் அச்சம் பயிரிடு முதலிய நற்குணங்கள் கூட இல்லாமல்போனன? பொருளில்லாக் குறையை, மேற்கண்ட சீறுமாறுகள் செய்தாசிரப்புவேண்டும்? பொருள் இல்லாமையை புருஷன் மாமி நாத்திகள் அறியார்களா? அவர்கள் இவர்களைச் சுப்பாதித்துக் கொண்டெவந்து கொட்டங்கள் என்னிறார்களா? நண்கயரிதெனினும் இன்சொலினும் நல்குர்தல் ஒகோ கொடுத்து கொடுத்து” என்னும்

“இன்சொல் இனிதின்மல் காண்பானெவன்கொலோ வன்சொல் வழங்குவது” என்றும்

“இனியஉளவாகஇன்னாதகூறல் கண்டிருப்பக்காய்கவந்தற்று”

என்றும்சொல்லியவற்றில் ஒருவர்க்கு ஒருவர் இடாதேப்பான போதிலும் இவ்வல்லேனும் சொல்லாமலிருப்பது மிகவும் கொடியது என்றும் இனியசொல் நன்மையைக்கொடுக்க இருக்க போதுகொடிய சொற்கள் கூறுவது கூடாதென்றும் இவ்விதமான சொற்கள் தன்னிடத்தில் இருக்கும்போது கொடி சொல்லிச் கூறுவது, கவிகள் இருக்கக்கூறையைக் கூர்வது என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது.

பெருளூர்தாயும் அலைக்கொண்டு மாமிநாத்தி
களை அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி மரியாதை முதலியவை
கள் செய்து போதுகிறார்களா? இல்லையே, அதற்கும்
அன்பு முதலியவைகளிருந்தால்லவோ காரியகரமாகும்.

“இல்லானை கண்டிருக்கிற மொழியிலாவது”

தல்லாமிருந்து மறவென் செய்”

மொழியிலார்க்கேது முதலாக தெரிய

விழியிலார்க்கேதுவிளக்கு”

என்பதில் மொழியில்லாதவனுக்குச் சாஸ்திரத்தையும்
கண்ணில்லாதவனுக்குத் தீபமும் பிரயோஜனப்படுதல் இல்
லாமெப்போல அன்பு இல்லாசங்களுக்கு இடம்! பொருள்
எவ்வளவு முதலானவைகள் பயன்படாது என்று
சொல்லியிருக்கிறதே. ஆதலால் இனியசொல் கொடுக்கும்
நன்மையை கொடிய சொல் கொடுக்கும் பல்
தங்களுக்குப் பெண்கொடுத்த மாமி மாமன் மைத்தினர்
கூட அன்பு செலுத்தி மரியாதையாய் நடந்து
வருவது பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுகின்ற தல்லவோ?
அங்கனமே மருகிகள் தங்கள் மாமி மாமன் நாத்திமுதலான
வர்கள் விஷயத்தில் அன்பு செலுத்தி என்வாழ்வதில்லையோ
அறியோம். அப்புருஷர்கள் அவ்வாறு தங்கள் மாமி மாமர்
களிடத்து அன்பு செலுத்தாமல் நடந்துள்ளார்களால்
இவர்களுக்கு அது பிரியமாயிருக்கும்! இராதே, இதுஎன்ன
ஆச்சரியம்! ஒருவருக்கு உதவியாயும் மற்றொருவர்க்
கொருசியாயமுமா! தங்களுக்குத் தாக்கராகிய புருஷர்கள்
வழியைச்சேர்ந்தவர்களை யவ்வாறு முக்கியமாய்ப் போற்றி
வழிபடவேண்டும். அங்ஙனம் வழிபட்டுகூடவாத போது
இவர்களுக்கு அது வந்தகாலத்தில் அவர்களையன்றி
யார் குறிப்பிடுவார்கள்? நாய்விட்டாரா? இல்லையே, “வாழ்ந்து
வந்த மகளுக்கு வந்ததெது” கெட்டு வந்த மகளுக்கு

கிழிந்ததெது” என்னும் பழமொழியைச் சூத்திரத்துப்
பார்க்கவேண்டும். இதனால் நிலைதளர்ந்து வந்தவன் தன்
வயிற்றுப்பெண்ணைவரும் தாய்தகப்பன்மார்களுக்கு அவள்
விஷயத்தில் கிஞ்சித்து அசுசுபிறங்குமென்பது காணப்படு
கின்றது. “இல்லானை இல்லினவெண்டாள் மற்றின்
றெடுத்ததாய் லே” என்று அன்பு வன் வாயிற்சொல்”
என்றுமிருக்கின்றதே. ஆதலால் இவர்கள் தங்கள் தாய்
தகப்பன்மார்க்கிடத்தில் அன்பும், மாமி மாமன் நாத்தி
கொழுந்தன் முதலானவர்க்கிடத்தில் அருவருப்புமடை
யவர்களாயிருப்பது யா? காணமோ? இவர்கள்
உண்பதும் உடுப்பதும் உறங்குவதும் கணவர்களு
டைய அன்னமும் ஆடையும் வீடுமே. மேலும் இவர்கள்
கோத்திர சூத்திரமும் சுக்ரமும் கணவர்களுடையனவே.
ஆபத்துக்காலத்தில் சொந்தம் புராட்டி முன்னின்று
ஆதரிப்பவர்கள் மாமி வீட்டாரே. அப்படியுள்ள உரிமை
யும் சுற்றமும் உபகாரமுமாயவர்கள் தாய்விட்டார்
கள் ஆவார்களா? இத்தாய்விட்டார்கள் ஒருவனுக்குத் தா
ரைவார்த்துத் தத்தம்செய்தோம், நமக்கும் துன்பப்பெண்ணைக்
கும் சம்பந்தமென்னவென்று தானே உளங்குள் சிந்தித்
து மெய்யாகப் புறக்கணிப்பார்களே யன்றி வேறேயென்ன
செய்யக்கூடும். இதுமெய்தானே. பெற்ற அருமைக்குப்
பெண்தகப்பனையும், அப்பெண் கொடுத்த அருமைக்கு மரு
மகன். மாமனானாயும் செய்கின்றி மறவாமல் அவர் அவர்க்
குத் தங்கமரியாதை செலுத்தி நடத்தவேண்டுமென்பது எம்
முடைய கருத்தேயன்றி அங்கணப் புறக்கணிக்க வேண்
டுமென்பது கருத்தல்ல. புருஷனுக்குத் தன்னைப் பெற்றுக்
கொடுத்த செய்நன்றியைப்பற்றித் தவிர தன் மாமன் மாமி
களை எவ்வளவு உபசரிக்கிறார்களோ அந்த அன்மடங்காக
உபசரிக்க வேண்டி யிருக்க அனவிட்டுச் சில மருகிகள்
அவனைப்பெற்றுத் தங்களுக்குக் கொடுத்து ஆதரிப்பிக்கச்

செய்த செய்கன்றி மறந்து மாமி மாமன்மார்களைச் சேறு
மாறுகளென்று வெறுக்கிறார்களே. யென்று இவ்வளவு சு-
நினதேயன்றி வேறில்லை. தங்கள் தாய்தந்தைகளை நேசித்
தும் நேசத்தில் ஆயிரப்பங்கில் ஒருபங்கு கூட மாமிமறத்
லானவர்களை மரும்கள் சேசிப்பதில்லைவே. அத்தோ! அது
என்ன புதுமையிலுண்டாயிற்று? பிறந்த விடத்தால்
பெருமையன் கிறானா? புது விடத்தால் பெருமை
யடைகிறார்களா? என்பதை யோசிப்போம். மறை இடத்
தில் அன்பு செலுத்தினும் செலுத்தாது விருப்பினும் செ-
லுத்தாது விருத்தாய் நடத்தும் கருமை பெற்றவர்களுடைய
தாயிருக்கும். ஆதலால் அவர்களுடத்து ஏறடக்கினும்
குறைய நடக்கினும் ஒரு பழிபாடுதே. மாமிநாத்திகட்குக்
குறைவுவரநடந்துகொள்வதாபிறந்த இடத்தாரையும் ஏசிக்
காட்டிச் செய்யுமே. “மாமியார்செத்த ஆறும்மாதம் மருத்
கள் கண்ணில் தண்ணீர்வந்ததாம்” என்னும் பழமொழி
யின் தாழ்பரியம் மரும்கள் யாராருமையையும் வன்
னெஞ்சுடைமையையும் கொடுமையையும் விளக்கக்கொண்டு
உலகத்தில் உருவாகின்றதே. மரும்கள் மெச்சின மாமியா
ரில்லையென்பதும் அதுவே. இப்படி மரும்கள் பகை மாமி
யார்க்கிருக்கவேண்டுமென்று யாரிட்டசாப்பமோ? ஏதேனும்
தெய்வக் குறையுண்டோ? மரும்கள் தன் வீட்டுக்கு வந்த
வுடனே மாமி மற்றொருவீட்டில் வதியவேண்டுமோ?
இவர்கள் நகுத்து இருந்தவாறு இன்னதென்று தெரியவி-
ல்லை. ஆனால் மரம் வேண்டாம் கனியேவேண்டுமென்ற க-
ருத்தாகப் புருஷன் நமக்கு உண்டுமே யன்றிப் புருஷனைப்
பெற்றவர்கள் வேண்டுமெனவே என்பதாக இருக்கலாம்.
ஐயோ! அம்மாதிரித்தால் மரும்களுக்கும் தங்களுக்கும் வ-
திய சிமலருமே. மரத்தானால் மதிப்பும் மதிமையும் வள-
மும்போம் என்பதில்லை. திண்ணம். “இடிக்குந்துகளை
யாரையுமாயிரையுமாயிரை, கெடுக்கும் தகைமையவர்” என்ப

தாகப் புத்திசூறு மாமியாரையுடையவர்களிடத்திற் புத்
தியைக்கெடுக்கப் புல்லுண்டு சேர்வா உண்டா? மேலும்

“இடிப்பானாயில்லாதவேமரம்மன்னன்
கெடுப்பாரிலானும்கெடும்.”

என்பதில் இடிவது இடித்துவிட்டுத்தொல்லுபவர்கள்
இல்லாததாவலற்ற அரசன்தலை வேறொருவர்க்கெடுக்காமல்
தானே வொன் னாரிடுப்பதினால் பெண்ணரசியா-
கிய மரும்கள் எவ்வளவு புத்திசாலிமானோ? “அந்தவியு-
புத்தியுண்டாயினும் வேறொருவர்தம்புத்திட்டுக்கவேண்டாம்”
என்ற விதியினால் மாமி நடக்கவேண்டிய
திருக்க, அம்மாமியே பகைகொண்டு இல்லாதவளானால் அவள்
தானே கெடுவாள் என்பதை நுகர்ந்து அறிய வேண்டும்.
இளமை வயதுடையவர்கள் செய்யும் எண்ணிறந்தவரம்பிக-
ந்த நடக்கைகளை அடிக் குடும்பல் எவராலாகும்? அவைகள்
பிரத்தியகூடம் “இளங்கன்று பியமறியாது” என்னும் பழி-
மொழியில் எவ்வளவோ கருத்துகள் அடங்கியிருக்கின்-
றன. இதனை மிருகங்கள் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்து-
வதுடன் நமக்கும் அந்நவியிக்குவேண்டும். “இளமையும், இர-
ஜசமும், அறிவில்லாமையும், ஐஸ்வரியமும் ஆகிய இந்நான்
கிணுள் ஒவ்வொன்றுதானே கேட்டுக்கெல்லாம் ஏதுவாகு”
மென்று பெரியோர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். அவ-
ற்றில் உள்ள இளமைப்பருவமென்னும் இருட்டில் அறிவே
ன்னும் தீபத்தைபெற்றி நன்மை தீமைகளாகிய நடக்கை-
களை நன்றாய் நாடித்தெரிந்து நன்மை வழியைக்கொண்டு
தீமைப் படுகுழியை நீக்கி ஒழுக்கவேண்டும். ஆகவே அந்த
இளமைப் பருவமாகிய அந்தகாரத்தில் அறிவென்னும் விள-
க்கிருக்கின்றும் தியபெண்களாகிய திருபுருள் சேர்ந்து அறி-
வைமருட்டி உடல்பொருளாஸிகளுக்கு உபயோகப்படுக்க
மாமியென்னும் உயிர்த்துணை வேண்டுமே. ராஜசுரோர் அவ்

விருஷில் தோன்றும் பேய், அறிவில்லாமையானது அப்
பெயிபிடித்து ஆடி அலைக்கிறது. கால் உண்டாகும் பிர
மை, ஐஸ்வரியமென்பதோ அந்த இருளும்பேயும்பிரமையும்
தோன்றிய சமயத்தில் இடி, மின்னல், காற்றுடன் இயை
ந்து வானமும் மலையும் மண்ணும் தெரியாவண்ணம் கண்
னை மறைத்து வருஷி மலையாயம், இத்தகைய இடிக்
கண்களோடு சீமசாரணனும் தரையில் நடக்கும் மரும
களுக்கு மாமியானவள் சஞ்ஜலம் பித் தாங்கி வரும்
சுடரும் ஆவாடே.

குறள் 1. அரிம வுளெனும் அரிதேபெரிநான்ப
பேணித்தபாக்களால்

2. "தம்மிதெபெரிநான்பவொழுதுதல்
வன்மையுளெல்லாம்தலை."

3. "நம்மநாய்கீக்கி யுறஅமை முறாக்கும்
பெற்றியார்ப்பேணித்தெனல்."

என்பவற்றில் தமக்குப் பெரியோர்களாயுள்ளவர்களைத்
துணையாகக்கொள்ளுதல் அருண்மயானதிலும் அருமையென்
தும், வல்லமையுள் மிக்கவல்லமையென்றும் காலாகாலங்க
ளில் வரும் நோய்களைக்கி அவையினிமேல் வராநவண்ணம்
தடுப்பவர்களும் அப்பெரியோர்களே யென்றும் சொல்லி
மிருக்கின்றது. மேலும் "கலப்பணத்தைப்பார்க்கிலும் ஒரு
கிழப்பிண மிருப்பதுமேல்" என்னும் பழமொழியு் மிகுக்
கின்றது.

மைத்துனன்றோ தமக்கு இனியோர் அழிவப் முதி
யோராயினர் அவர்களுக்குக் கீழமைந்து கணவனுக்குச்
செய்யும் உபசாரத்திலும் என்முடங்கு அதிகமாக மிகுந்த
பயபக்தியாய்ச் செய்யவேண்டும். ஏதேனும் குற்றம் குறை

கள் கணவனுக்குச் செய்தால் அவன் அவைகளைப் பொறு
த்துக்கொள்ளக் காரணமுண்டு. அவசியம் பொறுத்துக்கொ
ள்ளவே வேண்டியகடமையும் அவனுக்கு உண்டு. இவர்களோ
கிஞ்சித்தேனும் பொருட்களே. இதைவிட்டு இவர்களுக்கேன்
நாம் செய்யவேண்டும், இவர்கள் ஆர்? நாம் ஆர்? என்று
ஒருகாலும் அலக்கிடம் செய்யாதிருக்கவேண்டும். இவர்கள்
தும் உங்களகணவனுக்குத் துணைவியாம்.

"தாயோடலகளைப் பாரம் தந்தையெனின் கல்லிபோம்
சேயோடுதான்பெற்ற செல்வம்போம்" தாயவுடன்
வந்தோன் மரிக்கின்வலிபோம் மனைபெருநிலே
அந்தோ இவையாவும்பேயும்."

என்று மிருக்கின்றதே. இவர்களை நன்மை தீமைகளு
க்கு பின் முன் நிகழ்த்தக்கவர்கள். ஆயவர்கள் உங்கள் ஆ
பத்துக்கு உதவுவார்களா? உதவமாட்டார்களே. இவர்களை
நீங்கள் பகைப்பது தகு? காவலாக வைத்துப்போன பூ
ராமபிரானது திருத்தம் பூ இலட்சுமணப்பெருமானைச்
சீதை கிஞ்சிக் கடிந்து நண்டு போகச்சொன்னதினால்
வினைந்தநிங்கைநாம்விவாததுசுல்லவுமவேண்டுமா? இப்
படி மைத்துனன்மார்கள்விஷயத்தில்வெகுஜாக்கிரதையாகப்
பணிந்து நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றதினாலேயே மாம
னார் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்
பது சொல்லாமலே அமையும். அதனை யுதித்து அறிந்து
கொள்ளவேண்டும். அம்மாமனார், மாமியாரைப் பார்க்கினும்
மகிமை பெற்றவர் ஆவர். சிலிராமனார் தூர்க்குண சிகாமணி
களாம் பெண்களேபோல் தூண் தூண் வென்று பேசி உங்
களை ஆர்ப்பாத்துக் குரூரமுடி நடத்துவார்கள்.
கணவனுடைய ஒரு பொருளாய் நினைப்பில் உங்களா
யென்ற அளவு அவர்களுக்கு உபசாரம்செய்யும் நல்லவ
ளென்று பேரெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கணவனுக் கினியளாய் மீருதுபாஷியாய் மிக்க கமலை
நீகர் ரூபவதியாய், காய்கினியிலாளுமாய் நோய்பழியிலாத
தோர் கால்வழியில் வந்தவளுமாய், மணமிக்க நாணமடையச்
சம்பழிப் பென்னவரு மினிமார்க்கு வதியாய், மாமிமாருக்
கிதஞ்செப்பவளுமாய் வாசல் வருவிருந்தோம்புபவளுமாய்,
இணையில் கொழு நன்சொல்வழி கற்பனையாய் வந்தியென்
பெயரிலாதவளுமாய், இரதியெனவே வீலைபுரிபவளுமாய்,
பிறந்த மில் வழிசெலாதவளுமாய், அணியிலை யொருதற்
யுண்டாயினவன் கற்புடைபளாருய்.

எனக் கூறியதில் பெண்களுக்குவேண்டிய ஒழுங்குக
ளெல்லாம் அனாமுமாயும் சுருக்கமாய்க்கூறி யிருக்கின்றன.
ஆழ்ந்து அமைந்து சிந்திக்கின் எல்லாத் தீர்மானங்களும் விரி
வாய்க் குணப்படும்.

ஒன்றுசொல்ல மறந்துவிட்டோம். அதனை இம்ம
மருமகள் வாழ்க்கை, பென்னுள் உதவதில் சேர்த்துக்
கூறுவது தகுதியுடையதெனினும், "நீ தோட்ட"மென்றால்
பனை முதலியமரமும் சிற்சில அனாதல்போல அடி
யில் விவரிப்பதையும், ஞாபகத்தில்வலிந்து கொண்டுவந்து
வைத்து வரைகின்றோம். அதாவது:—

சில துர்க்குணப் பெண்கள் தங்கள்மாமியைக்காணாமலும்
மணவாளனைக்காணாமலும், வட்டிக்குப்பணம் தங்களைப்
போன்றபெண்களிடத்து வாங்குவதும், கொடுப்பதும்,
உலைக்குப்போடும் அரிசி உழக்கானாலும் அதில் ஒருபிடி
அரிசியேனும் எடுத்து ஒளித்துவைத்து அதனுடன் பரு
ப்பு முதலியபண்டங்களைப் பக்கத்து வீட்டிலுள்ள
சிறுதனம் சேர்ப்பதும், அங்கனம் சேர்த்து தனத்தை
நட்டுகள் மூலம் பொன்வாங்கித் தட்டாரிடத்தில் கொடு
த்து அவன் கடைக்கும் தன்வீட்டிற்கும் கால்கடுக்கப்

பவதமும் திரிந்து திரிந்து தீண்டாட்டப்படுவதும், அத்
தட்டார் தங்களைத்தீட்டு கொடுத்தபொழுது வாயிற்போ
ட்டுக்கொண்டு நீ எப்போது வான் கொடுத்தாய், இங்கு
வந்து சும்மா ஏன் இழவுகொடுக்கிறாய் என்று கடிந்து
துரத்த, வெட்கவெருண்டி இலவு காத்தகிளிபோலவும்,
மயம் செடி கொடி முதலியவைகளில் உருக்கறிலும்
நலிகறிலும் திரிந்து திரிந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
தெடிக்கொணர்ந்தேட்டால் வைத்தேனைப் பின்னவர
முதலியவர்களுக்குக்கொள்ளை கொள்ளக் கெடுக்கும்எழைத்
தேனிப் போலவும் ஏமாந்து சேர்ந்து தங்கள் வீடுவந்து
சேர்ந்து ஊமைகண்ட கனவுபோல ஒருவருடனும் சொல்
லாமல் ஓய்ந்து விடுவதுமாயிருக்கிறார்கள்.

இது நற்குண நற்செய்யுள்ள பெண்களுக்கு நன்
செய்யைக் கொடுக்கும்? கொடாதே. கொடுக்கல் வாங்க
லும் உதவியும் துணைமுண்டா? இல்லையே. கோர்ட்டு கச்
சேரியேறிக் குட்டுகொண்டு போவதுமன்றி கொண்டவன்
மானத்தையும் குடியோடுகொண்டு வராமே. கோழிபோன்று
மன்றிக் குரலும்போல உதவியாகவல்லவோ முடி
யும். கணவன் அறிந்தால் உங்களைப்பணமாகச் செய்வதும்
நல்லோர்கேட்டால் நகையுடன்பகை விடுவதும். வீட்டுப்
பண்டத்தை விண்ணியம் ஆக்கும். காணம், மடம், அச்சம்,
பயிர்ப்பு என்னும் குணங்களுக்கு நாசகாலம் வருவிக்கும்.
மாமன் மாமி காத்திகள் கேட்டால் வாயில்வராத வார்த
தைகளை வழங்கச்செய்யும். இல்லறமென்பதற்கு கல்லி
யெறியும் வாளாகும். இப்படிப் பொண்ணைக் கொண்டு
திரிபவர்களுக்குத்தம் புருஷன்மேல் எங்கும் ஆசை விரு
மதியாகும்? பொண்ணை மிகவும்பொல்லித்து இவ்வாசை
செய்து பெண்கள் விருத்திசெய்வது விபரீதமே. தந்தை
அத தற்கொண்டாற் பேணித்தகை சான்ற, சொற்காத்துச்
சேர்விலாள்பெண்," என்றவாறு, முதலில் தன்னைத் தற்பு

நிலையார் காப்பாற்றிக் கணவனை உண்டி முதலியவற்றால்
காத்து கணவன் ~~வெகு~~ துறந்து ஒழுகும் பெண்களுக்கு
முதல் தருமம் ஆவது இவ்வை தருமத்துக்குரிய மாட்சியும்
கணவன் சம்பாதித்துவரும் பொருளுக்கேற்றச் செலவுசெ
ய்சைபுமே பிரதானமென்று திருவள்ளுவர், வாழ்க்கைத்
துணை ~~கருவியும்~~ அனல் அனல் முதலில் 'மனைத்தக்க
பாண்புடையளாவத் தற்கொண்டான், வாத்தக்காள் வாழ்
க்கைத்துணை' எனச் கூறியுள்ளார். ஆனால் மேற் கூறிய
வாறுதேடி நடைபடுகள் செய்தா ஆசைதீரும்? 'அட்டபடி
யே பொழிய ஏறாசைப்படி வறுவதில்லைத்தானே.' என்று
கூறித்து அவைகளை அடியோடு அறுத்துவிட்டு அடங்கி நட
க்கவேண்டும் என்பதே.

தங்களைப்பெற்ற தாய்விடமினும் மாமி மாமனார் மனை
வாளன் உத்தரவின்றிப் போகலாகாது. அண்டை வீடுதா
னே யென்று அடிக்கடி பேசலாகாது. பகலில் சுமந்தா
னே யிருக்கிறேமென்று படுத்தித் தூங்கலாகாது. ஏதே
னும் ஒருதொழில்செய்துகொண்டிருப்பதைக்காப்படி
த்துக்கொண்டாயினு மிருக்கவேண்டும். மருமகளும் திருமக
ளும் சரியென்று பிறர் உங்களைப்புகழ்நடந்து கொள்ளவே
ண்டும். திருமகளாகிய சீதாதேவி தன்மாமனார் மாமியார்
முதலானவர்களுக்கு ஏதேனும் வெறுப்புவாநடந்து ~~கொ~~
ண்டதாகக்கேள்விப்பட்டார்களா? அவள் குபேரசம்பத்தி
லும் குணமில்லாத செல்வரும் தீரமும் உடைபடுகிய
குறாரான இராவணனது வசத்தினிற்றும் தன்கற்புநிலை
யினின்று வழங்குநாளா?

"அன்னையையும் அடியாள்பணியுமலர்ப்

பொன்னுமும் புவிப்பொறைம் - வன்னவுடல்

வேசிதுயிலும் விற்றம்மந்திரமதியும்

பேசுவிலைபுடையாள் பெண்"

எல்க்கூறியவாறு உங்களுக்குக் கருத்துக்குத் தாயைப்
போன்ற தாயும் தாயியைப்போல ஊழியமும் செய்கு
யார் என்ன செய்யினும் அவைகளைப் பூழியைப்போலப்
பொழிக்கும் பொறுமையும் அன்புடன் புகழ்ச்சில் ஆ
னந்தம் விளைவிக்கையும், யுக்தி சொல்வதில் மெய்யி
யுந்தியும் அமைந்து நடந்து கொள்வதல்வேண்டிய
ணின் இயல்பு.

52 வது பக்கத்தில் 'சொன்ன பின்பம் செய்யாமை
இடுக்கணழியாமை' என்பவைகளைச் சமீப விவரிப்பாம்.
இவற்றின் பொருள் அங்கே காண்க.

துர்க்குண மாமியாலே தொந்தரவுப்பட்ட மருமகள்
தன்னைத் தன்மாமியவகுத்தியதிலுள் நாரும் நம்முடைய மரு
மகளை வருத்துவோமென்று நினைத்து ~~வா~~ தாடங்கு
வாள். இது "வாழையடிவாழை" என்னும் வாக்கியத்தையும்
'தான் கெட்டது மல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையும் கூடக்
கெடுத்கான்' என்னும் பழமொழியையும் "தானுசெடின
கோதியில்லா வனமந்த செடி பித்தி" என்னும் தெலுங்குவச
னையும் மெய்ப்படுத்திவந்தே. தகப்பன் குடித்து
வெறித்துக் கடைத்தெருவில்விழுந்து புரண்டு கண்டார்சிக்
கக் கடைப்பட்டதைக் கண்டமகனும் அவ்வாறுசெய்யஉன்
படுவானென்கான் டெடினா தக்காரகேடெண்ணற்க" என்
னும் மூலமொழியில்தான் ஒருவராலேவருத்தப்படுத்தப்பட்டு
கெட்டிருந்தபோதிலும் பிறர்க்குக் கேடுசெய்ய நினைப்பது
கூடாது எனச்சொல்லியிருக்கிறதே. மாமியென்னும் பட்டப்
பெயர் பெற்றது மருமகன் வருத்தும் உத்தியோகம் பார்ப்ப
தற்கா? அல்லவே. மாமி யென்பது ஒழுமைப் பெயரோ
யன்றிவெறல்ல. மாமியென்பவள் மருமகளுக்கு மந்திரி
யாகையால் மருமகள் செய்யும் தீயின்கைக்கும் குண
மும், அவள் கோபிக்கினும் அகலாத தீர அவசியமென
வேண்டும்.

“செவிசுபச் செவியுடித்தறிவுமுட்டி
வெகுளினும் வாய்வெரி இப்போ-கவிழ்மதந்த
கும்மாவயத்தே பாகுமற்றெத்திறத்தும்
அன்பில்வேயமைச்சு.”

என்பார் பாகி... எவ்வகையாலும் பாணியினது வச-
த்தினால் அதுபோல மந்திரிகள் எவ்வகையாலும்
அத்தன்மையர் ஆவார். உதலால் அச்சுணியில் பிளி
ன்று தவறினால் அது கத்தில் பாய் வன்காது வருந்த
உறுதிச்சொற்களைக் கூறி அறிவு கொளுத்தி கோபித்தாலும்
வாய்புலர்ந்து அவனை விட்டு நீங்கார் என இருக்கிறதே.

மருமகள் வேறொருத்திக்கு மாமியாகும் காலத்தில் நன்
மாமியுரிய லக்ஷணங்களுள்ளும் கூடியிருக்கவேண்டும்.
அதற்கு மனையும் பரிர்வின்கையிலே தெரியும் என்பதாது
அடக்க முதலிய நற்குணங்களை இப்போதித அதுசரித்து
நன்கு பழகி அறிய வேண்டியது ஆவடியகம். இளமை
யில் வளையாதது முதுமையில் வளையுமா? “சுத்திரமுங் கைப்
பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் மற்ற தெல்லாந் தானு
மணக்கம்” என இருக்கின்றன.

பெண்களுடைய கற்ப நிலைமையைப்பற்றி அனேகர்
அளவிறந்தனவாகச் சொல்லியிருப்பதினாலும் நாம் எடுத்த
விஷயம் மாமி மருமகள் வாழ்க்கையாதலால் அதனை யுறு
த்துரைப்பது “மற்றொன்று விரித்த” லென்னும்குற்றத்துக்கு
இடந்தருதலாலும் இவ்வளவில் விட்டனம்.

மாமியாரும் மருமகளும் இனி தங்கள் இடம் பொருள்
ஏவல்களுக்குத் தக்கவாறு தாங்களிடையனுசரித்து நாம் சொ
ல்லாதொழிந்த நிகழ்ச்சியும் கைக்கொண்டு திறர் தங்களைப்
பழிக்காத வணக்கம் சிறிகரண சுத்தியாய் இவ்வாழ்க்கையை
நடத்துவதில் உள்ள தங்கவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

5178

பக்கம்.	வரி.	சொழி.	திருத்தம்.
21	2	என்னை	என்னைக்கண்டு
29	6	கவியானம்	கவியானம்
31	11	சுத்திரில்	சுத்திரியில்
36	26	நடந்ததாக	நடந்தனவாக
38	9	தாய்ச்செயல்	தாய்ச்செயல்
39	25	யறிவாளா?	யறிவாள்?
40	22	சதாம்ஸத்தில்	சதாம்ஸத்தில்
41	12	கேட்கவொருவர்	கேட்கவஃதொருவர்
47	1	தங்கு	தங்கும்
51	1	கணவர்	கணவர்
”	6	எததை	எதெதை
”	17	ஏழையென்றும்	ஏழைகளென்றும்
76	19	தானே	தாமே
69	18	இராஜச	இராஜச

SUGUNA BODHINI

An illustrated Fortnightly Tamil Magazine for the
education and enlightenment of Hindu Ladies.

Subscription in advance for 1 year. 3 8

Do. 6 months. 1 14

Per School Mistresses per annum. 2 8

PLEASE APPLY TO

E. BALASUNDRA MUDALIAR, B. A.

75 SHANMUGARAYEN STREET,

MADRAS

SUGUNA BODHINI

AN ILLUSTRATED TAMIL FORTNIGHTLY
MAGAZINE.

சுருண்போதினி.

இந்தத் தலைப்பெழுத்துள்ள தமிழ்ப் பத்திரிகை வந்திரை
கூடும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகமாகும் பொருட்டுத் தெளி
வான கடைபிடிக்க வேண்டும். இரண்டு முறை புக
தகையமாய்ப் பிரசுரிக்கப் படுகிறது. இதில் பெண்கள்
அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கம் தெழுந்தியன போ
திக்கப்படுவது மல்லாமல், சனநாயக சாதாரணமாய்த் தெளி
நன கொள்ள வேண்டிய சாதாரண மக்களும் உடனடி
நின்று, பிரசுராவதையும், பொருத்தமுள்ளும், தாபரகா
திரும். பிரசுராவதிரும் முக்கிய சாஸ்திரங்களும், வசிகைத்
தருமம், விசேஷங்களைகளும் வெளிப்படுத்தும்.

மேலும் இதில் எழுதும் விஷயங்கள் நன்கு விளங்கும்படி
சித்திரரூபமாய்க் காட்டப்படும்.

சென்னை மார்க்கமாகுதல் இரண்டாவது வாரியம் ஆல்
வந்த புகட்டும் துறம்பிக்கப்பட்டது.

சந்தா

ரூபா அரை

வருஷம் ஒன்றுக்கு தபால் கூலியுடன் ...	3	8
சுருண்போதினி ...	1	14
வந்தியம் ஒன்றுக்கு ...	2	8

இதை முன்பு கையாக்கவே தொடுத்தவேண்டும். சென்னை
வந்தியம் (சுருண்போதினி) சஞ்சிகைகள் விலக்கு அ
கப்படும். திருச்சி ஒன்றுக்கு விலை அரை ரூ.

பாஸ்காபுராவியர் B. A.

சென்னைப் ... சண்முகராயன் விதி.
அக்டோபர் 1884 ... சென்னைப் ...